

ΑΣΤΕΡΕΣ

ΤΗΣ

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΗΣ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ

ΥΠΟ

Χ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΑΔΟΥ.

(Ἐκδίδεται δις τοῦ μηνός).

Ἐν Ἀθήναις τῇ 1 Ἰουλίου 1864—Ἔτος α. Ἀριθ. 3.

ΟΙ ΑΓΓΕΛΟΙ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ.

«Δίσχυρόν σιωπῆν»

ΚΑΙ τῶ ὄντι! ὡς ἀγγέλους εἰρήνης προσεδόμα καὶ ἠλπίζεν ἡ διὰ τοσοῦτων αἱμάτων καὶ θυσιῶν τὸν ζυγὸν τῆς τυραννίας συντρίψασα καὶ ἐκ τοῦ τάφου τὰ τέκνα τῆς ἀνεγείρασα δυστυχῆς Ἑλλάδος, τοὺς ἀδελφοὺς μας Ἑπτανησίους· ἀλλ' ὅποια ἀπάτη! ποῖα τὰ σκληρὰ καὶ ἀπεγνωσμένα τῆς ἐν Κερκύρᾳ δημοσιογραφίας προοίμια! πρὸς ἐγωϊσμόν, ποῖα ἀσυνειδησία καὶ καπηλεία ἐμ-προσθεν;

Δὲν ὑπῆρξε ψυχὴ ζῶσα, ἥτις δὲν ἠγανάκτησε, δὲν ᾤκτειρε, δὲν ἐθρήνησε τὰ ἀπεγνωσμένα κηρύγματα τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Κοινότητος Κερκύρας· οὔτε κατακτητῆς βάρβαρος δὲν ἤθελεν ἐπιτεθῆ μετὰ τσαύτης μανίας καὶ ἀσυνειδη-

σίας κατά τοῦ κατακτηθέντος, ὅπως ἐπιτίθενται καθ' ἡμῶν τὰ ἐν λόγῳ ὄργανα τοῦ εὐλαβεστάτου ἀρχιερέως Κερκυρας κυρίου Ἀθανασίου. Τοῦτό ἐστι δικαιοσύνη καὶ ἀρετὴ ἀρχιερέως· τοῦτο δημοσιογραφία κατὰ τῶν πολλὰ παθόντων διὰ τὴν Ἑνωσιν. Εὐγε τῆς ἠθικῆς σου καὶ μετριότητος πᾶτερ Ἀθανάσιε! Τοιοῦτος ἔπρεπε τοῖς Κερκυραίοις Ἀρχιερεῦς, ἀνὴρ στρατευόμενος ταῖς τοῦ θείου πραγματεῖαις· ἀνὴρ κρατῶν μὲ τὴν μίαν χεῖρα τὸ ὕδωρ καὶ μὲ τὴν ἑτέραν τὸ πῦρ. Καὶ ἐν ᾧ τὰ ἐσωτερικὰ τῆς Ἑπτανήσου εἶναι τοσοῦτον ἐξάλλα, ἵνα μὴ εἴπωμεν τραγικά, ὅπως ἐν τῇ μέθῃ των μᾶς τὰ διαζωγραφίζουσι τὰ ἐν λόγῳ ὄργανα, ἀφ' ἑτέρου ἀντιγράφουσι καθ' ἡμῶν καὶ προτίθενται ἵνα ἐφαρμώσωσι πρὸς σωφρονισμόν μας τὰς προκηρύξεις καὶ τὰ διατάγματα τοῦ μακαρίτου Βιάρου καὶ Γιαννά, διότι οὐδὲν ἕτερον προαγγέλλουσι ἢ τὴν αἰσχύνην καὶ τὸν θάνατον τῶν διὰ τῶν ὅπλων τῆς καρτερίας καὶ τῆς αὐταπαρνήσεως τὸν θάνατον θανατώσαντες ἵν' ἀνεγείρωσι τὴν πατρίδα ἐκ τοῦ θανάτου· ἐνῷ τὰ πράγματα μᾶς τὰ παριστάνουσιν οἱ κ. δημοσιογράφοι εὐλογίᾳ τοῦ εὐλογημένου ἱεράρχου τοσοῦτον τραγικά, εἶναι ἀφ' ἑτέρου καὶ κομικά.

Καὶ τῇ ἀληθείᾳ! οἱ κύριοι οὗτοι ἐξῆλθον τῆς τροχιᾶς των, ἢ, ὡς λέγουσι οἱ Ἑπτανήσιοι ἐξετοπίσθησαν. Τολμοῦν νὰ παρασταθῶσιν ὡς ἡ ψυχὴ καὶ τὸ πνεῦμα παντός τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους, καὶ δὲν διστάζουσι νὰ λέγουσι, ὅτι οἱ ἐν Ἀθήναις πολιτικοὶ καὶ ἡ Συνέλευσις ἡμαύρωσαν τὴν ἑλληνικὴν δόξαν, καὶ ὅτι τοιοῦτοι ὄντες φηνοῦσι καὶ ἀντιπράττουσι εἰς τὸ νὰ ἔλθωσιν οἱ φωστῆρες τοῦ πανιερωτάτου εἰς τὴν ἐθνοσυνέλευσιν· ὦ! ἀποτρόπαιος συγκοφαντία! ὦ αἰσχύνη καὶ ὄνειδος! Τίς, ὦ δούλια ὄντα, τίς, ὦ ζούφια, ἀντέπραξεν ἢ ἀντιπράττει κατὰ τῶν φωστήρων ἡμῶν; Ἡ Συνέλευσις καὶ οἱ πολιτικοὶ τῆς Ἑλλάδος, οἵτινες ἔθεσαν εἰς τὸν κύβον τὴν ὅλην πατρίδα καὶ τὴν βασιλείαν περιμένοντες δύο ἤδη ἔτη νὰ ἐξομαλυνθῶσι τ' ἀνεξομάλυντα τῆς Ἑπτανήσου καὶ προσέλθωσι καὶ οἱ πληρεξούσιοι αὐτῆς ἵνα συζητηθῇ τὸ ἐθνικὸν τοῦ Κράτους πολίτευμα; πῶς, ἐὰν ἄνθρωποι σώας ἔχοντες τὰς φρένας παραγνωρίζετε τὴν ἡρωϊκὴν ταύτην θυσίαν; Καὶ ποῖαν θυσίαν! τὸ ἔθνος χάριν ἀσυγγνώστου φρενοτροπίας τοῦ νὰ παρευ-

ρεῦσιν καὶ οἱ Ἑπτανήσιοι πληρεξούσιοι εἰς τὴν Συνέλευσιν, διακινδυνεύει ἤδη τὴν ὑπαρξιν τῆς Βασιλείας τοῦ ἑτέρου ἐν μέσῳ σκύλλης τε καὶ χαρῦθδωας· διότι, ἐὰν ἐξαστράψῃ αὐρίον ὁ εὐρωπαϊκὸς πόλεμος, ποῖα θέλει εἶσθαι ἡ τύχη ἡμῶν; Αἰσθάνονται τοῦτο οἱ σύμβουλοι τοῦ στέμματος ὑπουργοί; Κατακρίνει ὁ Ἑπτανησιακὸς τύπος τὴν ἐπανάστασιν καὶ τοὺς ἐπαναστάτας· ἐξυβρίζει τὴν Ἀγγλίαν καὶ κηρύσσεται ὑπὲρ τῆς βασιλείας· ποῖα ἀσυνειδησία, ἢ ποῖα ἀντίφασις! Ὅτε οἱ ἐπαναστάται ἐβουλεύθησαν κακῶς δὲν εἶναι κακὴ καὶ ἡ Ἑνωσις ἦν προεκάλεσεν, ἦν ἔφερε καὶ ἐδημιούργησεν ἢ ἀποτρόπαιος καθ' ἡμᾶς ἐπανάστασις;

Καὶ ὅταν ἡ Ἀγγλία κακὴ δὲν εἶναι ἐπίσης κακὴ καὶ ἡ ἐκλογὴ τοῦ λαοφιλοῦς Γεωργίου ὃν μᾶς ὑπέδειξεν αὐτῆ; ποῦ τρέχετε, ὦ ἄνθρωποι, διατί ἀναιρεῖτε ἀναιρούμενοι, πᾶν ὅ,τι ὑποστηρίζετε; Διατί τοσαύτη ἀσέβεια, τοσαύτη ἀγνωμοσύνη, τοσαύτη ἀχαριστία εἰς τοὺς ἥρωας τῆς ἐπανάστασεως, οἵτινες διακινδυνεύσαντες καὶ ζῶν καὶ περιουσίαν καὶ ὅλα τὰ ἀγαθὰ, ἀνέδειξαν τὴν πατρίδα μεγάλην καὶ διέθραυσαν τὰ δεσμὰ τῆς δουλείας σας; Ὀλίγη αἰδώς κύριοι, ὀλίγη συναίσθησις! καὶ τέλος, τέλος, πρέπει νὰ γνωρίσατε τί εἴσθε καὶ πρὸς ποῖους λαλεῖτε. Τί εἴσθε γνωρίζομεν τὴν τερατουργωτάτην ἱστορίαν τῶν πολιτικῶν σας, μᾶς δίδει καὶ ὁ ποιητὴς Σολομὸς ἀρκετὴν νύξιν τῆς ἀνθρωποβορίας αὐτῶν, ὑπάρχουσι εἰσέτι νωπὰ τὰ ἐθνοκτόνα ἔργα τοῦ μεγάλου πολιτικοῦ σας Βιάρου καὶ τῆς συντροφίας τῶν δημίων αὐτοῦ, καὶ μὴ μᾶς ἀναγκάσητε ν' ἀναδιφίσωμεν τὴν τοιαύτην αἰσχρὰν ἱστορίαν· ρίπτομεν πέπλον λήθης εἰς τὰ παρελθόντα, καὶ ἂν ἀγαπᾶτε, ἢ ἂν σᾶς συμφέρει, ἀκολουθήσατε τὴν ὁδὸν μας.

Ἀλλὰ διατί τόσοσ τυφος; πρῶτον, ὅτι δὲν δύνασθε ν' ἀντιπαραβληθῆτε ἀπέναντι τῆς νομοσύνης, τῆς πείρας καὶ καρτερίας ἡμῶν· ἀλλὰ, καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει, ὅτι εἴσθε ἡμῶν κρείττονες εἰς τὸ λέγειν καὶ εἰς τὸ πράττειν, ἔπρεπεν ἐὰν εἴχατε σώας τὰς φρένας νὰ μᾶς ἐξυβρίζετε, ὡς καταχραστάς, ἀναρχικοὺς καὶ ἀντιδυναστικούς, ὑμεῖς, οἵτινες προσέρχεσθε εἰς κοινωνίαν, ἣτις εἶδε τοὺς γεννητόρας τῆς ἀρπαγέντας καὶ αἰχμαλωτισθέντας, τοὺς ναοὺς τῶν πατέρων τῆς λάφυρον ἀσεβείας γενομένων, τὰς πόλεις τῆς καὶ

τάς κόμας ἄρδην ἀνατραπέσσας; ἦτον ἢ εἶναι φρόνιμον νὰ μᾶς λέγετε τὸ τῆς παροιμίας «ἔλα Τάττα μου νὰ σοῦ δείξω τὰ γονικά σου;» Δὲν ἤξεύρομεν ἡμεῖς τὸ πολιτεύεσθαι καὶ θὰ μᾶς τὸ διερμηνεύσουν τὰ κακόζηλα καὶ τὰ ἀσυνάρτητα ὄργανα τοῦ ἱεράρχου Κερκύρας; Ὀλίγη αἰδῶς κύριοι! λαλεῖτε πρὸς κοινωνίαν καὶ ἀνδρας φιλοτίμους. Τοῦ Βιάρου αἱ προπηλακίσεις καὶ τοῦ Αὐγουστίνου ἡ μωρία, ἤγουν αἱ φυλακίσεις καὶ αἱ καταδιώξεις παντὸς ἐντίμου προσώπου, ὁ περιορισμὸς τοῦ τύπου, ἡ κατάργησις τῶν σχολείων, ἡ κατασκοπία, καὶ μυρία τόσα, ἀπερδυστυχῶς ἐκληρονόμησε ὁ Ὅθων παρὰ τῶν *περουκιζόντων*, αὐτὰ, καὶ οἱ τοιαύτης μωρίας καὶ ἀσυνειδησίας ἄνθρωποι δὲν θὰ λάβωσι χώραν μίαν ἔτι φορὰν μεταξὺ ἡμῶν καὶ ὑμῶν, ὦ Ἐπτανήσιοι! Ὅθεν προσερχόμενοι εἰς τοὺς κόλπους ἀσπίλου μητρὸς ἀπεκδυθῆτε τὸν παλαιὸν ἀνθρωπὸν ἐνδύομενοι τὸν νέον. Ναι, ἀποσκυβαλίσατε τὰ ἀχρεῖα καὶ φαῦλα ζιζάνια τῆς διαφθορᾶς, κανονίσατε τὴν γλῶσσαν τοῦ τύπου σας, διότι οὔτε δικαίωμα ἔχετε νὰ μᾶς ἐπικρίνητε καὶ πολὺ περισσότερο νὰ μᾶς ὑβρίζετε, οὔτε τὸν ἀγενῆ καὶ χαιρέκακον τῆς δημοσιογραφίας σας τύπον ἀνεχόμεθα. Τί εἶσθε σεῖς κ. δημοσιογράφοι, οἵτινες τολμᾶτε νὰ ἐπιδείχθῃτε ἀπέναντι ἡμῶν, ἀρ' οὐ ἢ ἐπαναστάσις μας ἦν ἀγνωμόνως κατακρίνετ' ἔθραυσε τὰς ἀλύσεις σας; Μὰ συνετελέσατε καὶ ὑμεῖς; Εἰς τί; Εἶπατε ὅτι θέλετε τὴν Ἐνωτιν! Καὶ τοῦτο τάχα εἶναι ἠρωϊσμὸς, εἶναι ἀνδραγαθήμα νὰ παρακαλέσῃ ὁ δέσμιος ἵνα τῷ διαρρήξωσι τὰς ἀλύσεις; Δὲν τὸ βλέπομεν! Ἄς ἐλέγατε λοιπὸν τὸ ἐναντίον, τότε ἡ ἱστορία ἤθελε σᾶς θεωρήσει ὡς ἀναξίους ἐλευθερίας. Εἰς τί λοιπὸν ἐρειδόμενοι φαντασμαγορεῖτε; Ἐτόλμησεν ὁ μὴ ἀνημιγνυόμενος συνετὸς ἀρχιερεὺς σας εἰς τὰς ῥαδιουργίας νὰ χειραπτᾷ σημαίαν καὶ νὰ ἐνδύθῃ σάκκον. Καὶ κατὰ τίνος ἐπολεμήσατε; Κατὰ τῆς Ἀγγλίας! Μὰ τὰ τοιαῦτα εἶναι κωμικά, εἶναι μειρακιώδη, εἶναι αἰσχύνης καὶ οἰκτιρισμοῦ ἄξια! καὶ μὴ, μὴ, πρὸς Θεοῦ περαιτέρω! διότι αἱ τοιαῦται ἀφηνιάσεις, τὰ τοιαῦτα ἀντιπολιτικά ἔργα κατέστρεψαν τὸ Βίδο, καὶ ἂν ὁ κατακρινόμενος ἀγενέστατα παρὰ τοῦ ἑπτανησιακοῦ τύπου Κ. Βούλγαρης δὲν ἐπέμενεν ὡς πρωθυπουργός, δὲν διατείνετο, δὲν ἐπαρεκάλει, ἤθελον καταστρα-

φῆ καὶ τὰ δύο ἕτερα φρούρια μέχρι λίθου. Καὶ ἐν τούτοις λαμβάνει ὡς ἀμοιβὴν τὸν ἔλεγχον καὶ τὰς ὑβρεις. Ἀλλὰ, δεδῶσθω, ὅτι οὗτός ἐστι κατακριτέος! τοιοῦτοί εἰσι καὶ πάντες οἱ Ἕλληνες, οὓς ὁ τύπος Κερκύρας ἀφειδῶς κατακρίνει;

Δὲν βλέπετε, ὦ ἄνθρωποι τὰ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν σας; Σεῖς εἴσθε ἔθνος πρὸ αἰώνων ἀποκαταστημένον, καὶ ποῦ τὰ σχολεῖά σας; ποῦ οἱ ναοὶ σας; ποῦ αἱ πόλεις καὶ ἡ ναυτιλία σας; Δύνασθε ὑμεῖς νὰ παραβληθῆτε γεωργικῶς μὲ μίαν μόνην ἐπαρχίαν τοῦ Κράτους, τὴν Ἠλείαν ἢ τὴν Κορινθίαν; Δύναται ἐμπορικῶς ὅλη ἢ Ἐπτάνησος ν' ἀντιμετρηθῇ μὲ τὰς Πάτρας ἢ τὸν Πειραιᾶ, ἡναυτικῶς μὲ μίαν πόλιν τὰς Σπέτζας ἢ τὸ Γαλαξίδιον; Τί ἔχετε καὶ τοσοῦτον ἐπαίρεσθε; Ποῖος ὁ πληθυσμὸς σας; Ἡ Ζάκυνθος δὲν ἔχει ὡς παρόντας οὔτε τὸ τριτημῶριον τῶν ἐγγεγραμμένων εἰς τὰ μητρώα αὐτῆς, διότι πάντες οὗτοι ἔχουν ὡς μητέρα τὴν Πελοπόννησον, ἧς τοὺς μαστοὺς ἐκβυζάνουν. Οἱ Κεφαλλῆνες, οἵτινες διατηροῦν καὶ ἦθος καὶ χαρακτῆρα ἀδιάφθορον, αὐτοὶ ἐμποροῦνται ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ εἰς τὰ ἔξω, τιμῶντες καὶ τὴν πατρίδα καὶ ἑαυτοῦς. Οἱ Λευκάδιοι, οἱ Παῆσοι, ἔχουν καὶ οὗτοι ὡς μαστῶν τῶν τὴν ΑἰτωλοἈκαρνανίαν· οἱ Κυθῆριοι τὴν Πελοπόννησον καὶ τὴν Σμύρνην. Συμπεπηγμένη ὅπωςδὴποτε κοινωνία εἶναι μόνον ἡ τῆς Κερκύρας, διότι μέχρι σήμερον ἐτρέφετο ἀπὸ τὰς ἀγγλικὰς λεγεῶνας, ἀλλὰ καὶ αὕτη διαλύεται ἤδη καὶ τοὺς ἐγκατοίκους αὐτῆς διαδέχεται ἡ Ἀκαρνανία καὶ ἡ Πελοπόννησος, διότι αὐτόθι ἐλπίζουν καὶ αὐτόθι δύνανται νὰ ἀνεύρουν μέσα ζωῆς καὶ ὑπάρξεως.

Ὅστε ὁ ὀλικὸς ἀριθμὸς τῶν παρόντων μάλις φθάνει εἰς 40 χιλ. σήμερον καθ' ἅπασαν τὴν Ἐπτάνησον, καὶ κακῶς ἔπραξεν ἡ Κυβέρνησις νὰ παραχωρήσῃ τὸ δικαίωμα εἰς 88 πληρεξουσίου· ὑπάρχει ἀσύγγνωστος ἀνισότης καὶ ὑβρις ἀπέναντι τῆς ὀλομελείας τοῦ ἔθνους. Τὸ δὲ ἀπροσδόκητον τοῦτο προνόμιον ἐξετράχυνε τοσοῦτον τὸν ἀπονενομημένον τύπον Κερκύρας, ὥστε ἀντὶ εὐγνωμοσύνης ἐπιτίθεται μανιωδῶς καὶ κατὰ τῆς Συνελεύσεως καὶ κατὰ παντὸς ἐν Ἑλλάδι ἀτόμου, ἐρ' ὃ καὶ δικαίως ἀνακράζει ὁ ποιητής,

« Καὶ τοὺς πονηροὺς μποτ' αὐξῆ ἐν πόλει
κακοὶ γὰρ ἐμπλησθέντες ἢ πάλως ἢ χώρας
σικιρῶσιν ἀδόκητ' εὐτυχισάντων δόμων.

Τί είναι ἡ Ἐπτάνησος; ἀσκὸς ζέοντος ἀνέμου· εἶπομεν ὅτι τὸ τριτημέριον αὐτῆς ἀπουσιάζει καὶ σὺν τῇ Ἐνωσίᾳ ἐξωροῦσιν ἔδη τὰ πλήθη εἰς τὴν Στερεάν σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις, καὶ ἀφίνοσι τοὺς κόμητας μὲ τὰς κοντείαις των, τοὺς φρουράρχους καὶ ἀντιφρουράρχους μὲ τὰ φρουραρχεῖά των καὶ τοὺς στρατηγούς μὲ τὰ στρατηγεῖα. Τοῦτο εἶναι οὐχὶ πιθανόν, ἀλλὰ βέβαιον καὶ τρισβέβαιον· πρὸς τί λοιπὸν ὁ τοσοῦτος πάταγος καὶ αἱ τοσαῦται ἐπιδείξεις;

Τίς ὁ σκοπὸς δι' ὃν ὧ ὑπουργοὶ παρεκινήσατε τὸν ἡγεμόνα νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Κέρκυραν πρὸ τοῦ ἡρώϊκου Μεσολογγίου, πρὸ τῆς δευτερευούσης πόλεως τοῦ Κράτους, τῆς Σπάρτης, προτοῦ νὰ ἴδῃ τὰ κατὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα προλούμνητα τῶν ἡρώων τρόπαια, τὰς Θερμοπύλας, τὰ Δερβενάκια, τὴν Φλεσσιάδα, τὴν Βαλτέζην, τὸν Μαραθῶνα, τὰς πόλεις ἐκεῖνας εἰς ἃς ὀφείλονται καὶ σκῆπτρα καὶ ἀξιώματα;

Τίς ἡ αἰτία δι' ἣν περιφρονήσαντες, ὧ ὑπουργοὶ, τοσοῦτους κλεινοὺς ἱεράρχας ἀπεδώκατε τὰ τῆς νίκης σύμβολα εἰς τὸν Κερκύρας Ἀρχιερέα, «ἴση μοῖρα μέντι εἰ καὶ μάλα τις πολεμίζοι; ἐν δι' ἣ τιμῆ, εἰμὲν ἐσθλός, εἰ δὲ καὶ κακός;» ὧ τῆς ἀφροσύνης καὶ τῆς ἀναληθσίας!

Ἴσος ὁ Ἀθανάσιος τοῦ Ἀργολίδος Γερασίμου, ὅστις ἐθύσασκε καὶ περιουσίαν κολοσσιαίαν καὶ εἶδε μετὰ στωϊκῆς καρτερίας τὸν θάνατον τοσοῦτων αὐτοῦ συγγενῶν, ἡρώων καὶ φίλων; Ἴσος μὲ τὸν βῆτορα τῆς Πλατάνου ἐν τῇ Ναυπλίᾳ, τὸν κλεινὸν τῆς νεολαίας διδάσκαλον καὶ ἱεροκήρυκα Καλλίνικον τὸν Φθιώτιδος ἱεράρχην, οὐ οἱ λόγοι κατὰ τὰς ἀξιομνημονεύτους ἐκεῖνας ἡμέρας ἦσαν τοσαῦται κατὰ τῆς τυραννίας βολίδες, ἵνα παραλείψωμεν τὰς ἄλλας τοῦ ἀνδρὸς τούτου ὑπηρεσίας; ὧ αἰσχύνῃς ἡμέραι!

Ἴσος ὁ πατὴρ Ἀθανάσιος μὲ τὸν ἱεράρχην Τριπόλεως Θεοφάνην τὸν Σιατιστέαν, ὅστις ἐγκατέλιπε πατρίδα καὶ συγγενεῖς καὶ ἐρρίφθη ἔκτοτε εἰς τὴν φλόγα τῆς ἐπαναστάσεως διατηρήσας ὡς σύμβουλος τῆς κοινότητος Σπετζῶν ἀειζῶνα τὸν πυρῆνα εἰς τὰ στήθη τῶν ἡρώων ἐκεῖνων τῆς παλιγγενεσίας μας; Ποῦ ἦτον τότε ὁ πατὴρ Ἀθανάσιος; πῶς καὶ οὗτος ἐὰν φιλόπατρις δὲν ἤρχετο εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς δόξης!

Καὶ τί εἶπομεν περὶ τοῦ Μητροπολίτου Θεοφίλου! οὗτος ἐὰν δὲν ἤξιούτο τιμῶν ἴσων τοῦ Ἀθανασίου ὡς πρόεδρος τῆς ἱερᾶς Συνόδου, ἔπρεπε τοῦλάχιστον τὸ ὑπουργεῖον νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν του ὅτι ὁ κλεινὸς οὗτος ἱεράρχης κατέσβεσε μὲ προφανέστατον κίνδυνον τῆς ζωῆς τὴν πυρκαϊάν τῆς 19 Ἰουνίου τοῦ ἔτους 1863, ὅτε μὲ τὸν σταυρὸν εἰς χεῖρας περιεφέρετο ἀπὸ προμαχώνος εἰς προμαχῶνα παρακαλῶν καὶ δεόμενος μετὰ δακρύων, ὡς ἡμεῖς εἶδομεν ἰδίαις ὀφθαλμοῖς, τὴν κατάπαυσιν τοῦ πολέμου· καὶ ἂν ἡ θυσία αὕτη, ἣτις ἐβεβαίωσε τὴν ἔλευσιν τοῦ σεβαστοῦ ἡμῶν Ἀνακτος, δὲν ἐχρηζεν ἀμοιβῆς τῆς ἀξίας, τοῦλάχιστον ἔπρεπε νὰ ἐνθυμηθῇ ὁ Κ. Καλλιγᾶς, ὅτι ὁ ἱεράρχης οὗτος ἦτο ἀρχιδιάκονος τοῦ πρωταθλητοῦ τῆς ἐπαναστάσεως κατὰ τῶν τυραννῶν, τοῦ παλαιῶν Πατρῶν, καὶ ὅτι ἠγωνίσθη καὶ ἀγωνίζεται ἀπὸ τοῦ ἔτους 1821 μέχρι σήμερον τὸν καλὸν τῆς Ἐκκλησίας ἀγῶνα.

Εἶναι λοιπὸν, Κ. Καλλιγᾶ, ἴσος τούτων ὁ συμπολίτης σου Ἀθανάσιος; ὄχι! εἶναι ὑποδεέστερος καὶ τῶν ὑποδεεστέρων ἱερχῶν πρὸς τὰς ἐκδουλεύσεις· πῶς λοιπὸν σὺ ἀντὶ τούτων βραβεύεις ἐκεῖνον; Διότι ὡς ἀνὴρ βέκτης ἀνεμίχθη εἰς τὰ πολιτικά παρὰ τὰ διδαγματα τοῦ Σωτῆρος, καὶ ἐφοβήθη τὴν ραδιουργίαν του· ἄλλαις λέξεσι κηρύττει εἰσαυτὸν ἀνάξιον τῆς ὀποιᾶς κατέχεις ἐξουσίας καὶ ἐν τῇ ἀνικανότητί σου, λέγεις εἰς τοὺς ἱεράρχας καὶ εἰς τὸν λαόν, ὅτι ἡ ἀποστολή σου εἶναι νὰ βραβεύῃς τοὺς ραδιούργους καὶ νὰ παραβλάψῃς τὰ δικαιώματα τῶν τιμίων. Δικαίως ἄρα καὶ τὰ ζούφια τῆς Κερκύρας ἐξανέστησαν κατὰ πάσης τῆς κοινωνίας, διότι κατενόησαν τὴν ἀδυναμίαν σου, ἀλλ' οὐχ οὕτως, οὐχ οὕτως κυβερνῶνται τὰ ἔθνη καὶ οἱ λαοὶ ἀπαιτεῖται δικαιοσύνη καὶ ἀυστηρότης. «Μακάριοι οἱ διψῶντες τὴν δικαιοσύνην ὅτι αὐτῶν ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.» αἱ ἐπιζητῶντες τὴν δικαιοσύνην, ἐν ἣ συνυπάρχει καὶ ἡ ἐλευθερία, αὐτοὶ εἰσὶν οἱ βασιλεῖς ἐν τῇ γῆ, λέγει τὸ Δαβιτικὸν τοῦτο· ἄρα πᾶς ὁ ἀνεχόμενος τὴν καταπάτησιν τῶν δικαιωμάτων αὐτοῦ δὲν εἶναι ἄνθρωπος, εἶναι κτῆνος, εἶναι ἀνδράριον, ἐπ' ᾧ καὶ δικαίως ἀνακορᾷ φιλόσοφος γλῶσσα εἰς τοὺς νόον ἔχοντας τοιαῦτα,

Ἴτι τῆς κακίστης δαιμόνων ἐφίεσαι
 φιλοτιμίας, παῖ; Μὴ σύγ' ἄδικος ἢ θεός,
 πολλοὺς δ' εἰς οἴκους καὶ πόλεις εὐδαίμονας
 εἰσῆλθε καξῆλθ' ἐπ' ὀλέθρῳ τῶν χρωμένων
 ἐφ' ἧ σὺ μάλιν. Κεῖνο κάλλιον, τέκνον,
 ἸΣΟΤΗΤΑ τιμᾶν, ἧ φίλος αἰεὶ φίλοις·
 πόλεις τε πόλεσι, ξυμάχους τε ξυμάχοις
 συνδαῖ· τὸ γὰρ ἶσον νόμιμον ἀνθρώποις ἔφη·
 τῷ πλέονι δ' αἰεὶ πολέμιον καθίσταται
 τοῦλασον, ἐχθρᾶς θ' ἡμέρας κατάρχεται.

ΕΛΕΓΕΙΟΝ

Εἰς τὸν

ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΝ ΓΡΗΓΟΡΙΟΝ.

Α΄.

Ὅτε, ὅτε τοῦ δήμιου θηριώδους ἡ φορὰ
 σ' ἔσειρε εἰς τὴν ἀγχόνη, μὲ λαχτᾶρα τρομερά.
 Εἶπες τότε Πατριάρχα! νὰ μὴ μείνη οὔτε εἰς!
 ἀπ' τὴν ἀγρία τους τὴν φύτρα, νὰ μὴ μείνη ποῦ κανεῖς. (α)
 Καὶ οἱ λόγοι οὔτοι, οὔτοι, ἐξεβρόντησαν πυρᾶ,
 εἰς τὸν θρόνον τοῦ δήμιου, γύρω, κάτω φοβερά.

(α) Οἱ ἱεροὶ οὔτοι λόγοι ἐξεχύθησαν μετὰ τῆς πνοῆς τοῦ μαρ-
 τυρος Γρηγορίου, καθ' ἃ μᾶς διεβεβαίωσεν εἰς τῶν τότε κληρικῶν
 νῦν δὲ ἀρχιερεὺς ἐν δυνάμει· ἔχουν δὲ καὶ ἄλλως τὸ μεγαλεῖον
 τὰ ἔμφυχα ταῦτα ῥήματα· ὁ αἰοίδιμος πρὶν ἀναβῆ εἰς τὰ ὕψη
 τῆς θείας μεγαλοουργίας, ἔνθα τὸν προσεκάλει ἡ τῆς πατρίδος φω-
 νή, ἐθεάθη διὰ τοῦ νοῦς τὴν ἐν νεφέλαις πυρὸς μετεωρισθεῖσαν γε-
 νέτεραν χώραν αὐτοῦ· εἶδεν αὐτὴν ὑψωμένην ἐπὶ τοῦ Ἀραράτ,
 καὶ ἐντεθεὶν ἀρυσάμενος τὸ φῶς, ἀνεμνήσθη τὸ πάτριον ἀπόφθεγ-
 μα «φύτρα», ὅπερ σημαίνει φυτώριον ἢ φυλή.

Καὶ ἀνέτρεψαν τὰς βάσεις τοῦ θηρίου μὲ ὄργη,
 καὶ τὸ ἄφησαν σὰν φάσμα νὰ σπαράττη εἰς τὴ γῆ.
 Ἐξεχύθη ἡ φωνὴ σου, σὰ πυρόγλωσσος κρατῆρ,
 καὶ ἀνέλαμψε στὴ λάβα, σωτηρίας ὁ σπινθήρ!
 Ἡ γενέτειρ' Ἀρκαδία, καὶ πεδία τὰ κλεινὰ,
 Ἡπειρος καὶ νῆσοι τόσαι! Οὐάλασσαι καὶ τὰ θουνά.
 Εἶπαν, εἶπαν στὴ φωνὴ σου, μὲ τῶν ὄπλων τὴ κλαγγή
 ποῦ ἐβόησε στὴ κτίσι μὲ τυράννων τὴ σφαγή,
 εἰς τὸ αἶμα Πατριάρχου! βάρφεις, τύραννε σπαθί!
 στὰ κρηνία τῆς φυλῆς σου! σπάσθη μας θ' ἀκονισθῆ.
 Τρεῖς ἡμέραις στὴ κρεμάθρα, ἔβλεπες εἰς οὐρανοὺς
 καὶ εὐλόγα ἡ δεξιὰ σου, δύσμοιρους χριστιανούς.
 Καὶ οἱ δήμιοι μὲ λύσσα εἰς τὸ θέαμα αὐτὸ
 ὅπου ἔδειχνε στὸν κόσμον τὸ σημεῖον τὸ φρικτὸ.
 σὲ ἀνέστρεψαν δακτύλους, μὲ πικρὸ ὄνειδισμὸ
 καὶ σ' ἐρράπιζαν χανοῦμαι μὲ θρησκείας ἐμπαιγμὸ.
 Ἐφοβοῦντο εὐλογίας μὴ ἀνάψωσι πυρὰ —
 καὶ φλογίσει τὴν φυλὴν τους ἡ ἀγία σου ἀρά!
 Σ' ἔρριψαν εἰς τὰς ἀβύσσους διὰ ἐξουθενισμὸ
 μὲ σχοινία βρογχιασμένον καὶ μὲ πέτρες στὸ λαϊμὸ.
 Τρεῖς ἡμέραις στὸ βυθὸ σου, ἔκλαιαν οἱ οὐρανοί,
 καὶ ἀντεμάχοντο ἀνέμοι, τίς ἀνώτερος φανῆ, —
 τίς ν' ἀρπάσῃ στὰ φτερά του, κᾶρα σου θεοστεφῆ
 ἀπὸ μαῦρα τὰ πελάγη, τῆς ἀβύσσου τὴν ταφή.
 Καὶ τὴν φέρει ἐστεμμένη, ἄνω, ἄνω στὸν ἀφρὸ
 καὶ αἰσχύνει τὸν Σουλτάνο, δήμιον τὸν μαρῶ.
 Μὲ τὸ κύμα τάφρισμένο καὶ τὸν θαλασσοβρασμὸ,
 σ' ἄρπασε βορείας καὶ νότος ἀπὸ τὸν ἰσλαμισμὸ,
 καὶ σὲ ἔφερε στὸ πλοῖον Σκλάβου τὸ Ἰονικὸ,
 ὅστις εἶδε τὴν πρωτῆ, θαῦμα τόσο ξαφνικὸ.
 Καὶ μὲ ἔκστασι ῥωτάει πρωτοσύγγελο ἐκεῖ,
 ποῦ τὸν ἐκρυπτε ὡς θῦμα, διὰ νὰ φυγαδευθῆ
 — εἶς καλόγηρος ἐνταῦθα μὲ τὸ κύμα ῥιμουλκεῖ!
 Μὴ τὸ σῶμα πατριάρχου! μὴ μερὶς Συνοδικῆ!

Πρωτοσύγγελος στήν ὄψι, φώνησε πολὺ δεινά,
 Πατριάρχης! Πατριάρχης! ἔκραξ', ἔκραξ', ἀλγαινά.
 Καὶ Νικόλαος ὁ Σκλάβος, μὲ ἀτάραχο φωνή
 Σίγα, λέγει, μὴ φωνάζης! μᾶς ἀκοῦν Ἀγαρηνοί.
 Καὶ στή λέμβο του πηδάει, σάν πουλάκι στή φωλιά
 καὶ σὲ θάζει ὑποκάτω, εἰς τοῦ πλοίου τὴν κοιλιά (α).

Καὶ σάν ἔχυσε ἡ νύχτα, σκότος ἄγριο φοβερὸ
 ἔφερε ἐπὶ τοῦ πλοίου, σῶμά σου τὸ ἱερό.
 Τότ' ἀμέσως τὴν πρωία, ἔτρεξε γιὰ ὄρισμό'
 ἔτρεξε γιὰ τὸ φερμάνι, τάχιο τὸν μισσημό.

Κ' ἐνῶ δύσκολα τὰ πάντα, νέον σχέδιο νοεῖ
 καὶ τὸ στέφ' ἐπιτυχία, ἱστορίας ἡ βοή.
 Ἀνταλλάσσει ἔγγραφά του μέτι πλοῖο ἰονικὸ
 ποῦταν ἔτοιμο νὰ πλεύσῃ εἰς τὸ κράτος Ῥωσσιῶ.
 Καὶ ἐκπλέει τοῦ Βοσπόρου σάν πουλι φτερακιστὸ
 καὶ ἀσπάζεται ἡ Ὀδέσσα, λειψανό σου σεβαστὸ.

B.

Ἦλθες, ἦλθες, Πατριάρχα! εὐδοκία τοῦ Θεοῦ
 εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ῥωσσίας καὶ γενναίου τῆς λαοῦ.
 Ἦλθες σύμβολο ἀγάπης, μεταξὺ δύο ἐθνῶν,

(α) Τὴν οὕτω τροπὴν τῶν φερμανίων, ὡς καὶ τὴν προσέγγι-
 σιντοῦ ἱεροῦ λειψανοῦ ὑπὸ τοῦ πλοίου, ἐβεβαιώθημεν ἀπὸ τὸν
 πολλὰ τότε ἰσχύοντα, καὶ μεγάλα ὑπὲρ τῶν αἰγματούτων κα-
 τορθώσαντα, ἀξιοσεβαστὸν γέροντα, κύριον Ζαχαρίτζα Ζαχά-
 ρωφ, ἄνδρα συνέσεως καὶ πατριωτισμοῦ ἀκραδάντου· ὁ ἴδιος
 μᾶς προσέθηκεν, ὅτι οἱ δῆμιοι εἶχον λάθει ἀμυδρὰν τινα γινῶσιν
 περὶ τῆς διασώσεως τοῦ ἱεροῦ λειψανοῦ εἰς τὸ πλοῖον τοῦ Νικο-
 λάου, καὶ οὐχὶ Παναγιώτου, ὡς τὸν ἀποκαλοῦν οἱ ἱστοριογράφοι,
 Σκλάβου, ἐρ' ὃ καὶ νομίσαντες ὅτι εἶναι ἐκεῖνο μεθ' οὗ ἀντηλ-
 λάχθησαν τὰ ἔγγραφα, τῷ ἔκαμον κατὰ τὴν ἐξέδον πλείστας
 ἐρεῦνας, ἐκφορτώσαντες καὶ φορτίον, ἀνασκάψαντες καὶ ἔρμα,
 ἐκτυλίσαντες καὶ πανία καὶ πᾶν ὅ,τι ἠδύνατο γὰρ διεγείρη αὐτοῖς
 ἐλαχίστην ὑπόνοιαν.

ἦλθες πύργωμα εἰρήνης! πόθων ἄλλων εὐγενῶν
 Ἦλθες, ἦλθες στήν Ῥωσσία, σὺ θεόστερος σιαῖ!
 ἵνα σὺ σιαίξης πάντα, ἔθνη φίλα κραταιά.
 Δῶ Μουρούζαι, Ὑψηλάνται καὶ Ἀρκάδων ἀετοί
 ἔστησαν τὰ τρόπαιά τους! καὶ ποῦ τόρα εἶν' αὐτοί;

Ποῦ τὰ τότε, τότε χρόνια! ποῦ οἱ τότε ἀδελφοί;
 πῶς ἀνέχετ' ἡ Ῥωσσία! ἀδελφῶν διαστροφή;
 Τί τῶν Σλάβων ἐξομώσεις, προπαγάνδας ἀνοχή;
 θέλουσ' ἀρά γε νὰ σθέσουν δόξα καὶ ὑπεροχή;
 Καὶ γιὰ τοῦτο ἐξωρίζουν τῆς Ἑλλάδος τὴν φωνή,
 Ἦτις εἶπε στή Ῥωσσία — σὲ βαπτίζω Χριστιανή!
 Καὶ γιὰ τοῦτο οἱ Βουλγάροι συνοματτοῦν καθ' ἡμῶν
 κι' ἡ Ῥωσσία δὲν ἰατρῆσει νόσημα καὶ μαρασμόν; . . .

Δὲν προβαίνομε στή κρίσι, ἦτις εἶν' τόσο πικρὰ,
 τί οἱ ὀφθαλμοὶ μας στάζουν δάκρυα φαρμακερὰ,
 Καὶ ζυμώνουν τὴν μελάνη μ' αἵματα ἑλληνικά
 ποῦ ἀχνίζουν ἕως τόρα εἰς πεδία Ῥωσσιῶ.
 τί βραγίζεται τὸ στήθος γιὰ νὰ φύγῃ ἡ καρδιά
 ποῦ ἐκράτει ἡ Ῥωσσία, ἕως χθὲς στή ναυματιά.
 Δὲν προβαίνομε, ὦ Ῥῶσοι! τί μᾶς τάττει τὴ σιγή,
 φιλοξένημα Ἐθνάρχου καὶ ταφὴ Βασιλική!

Γ.

Εἰς σιαῖσου δορυφόρος ἔρχετ' ἄλλη ἱερά!
 Σύνοδος σου ἡ ἀγία, δεχομένη τὴ Θηλειά.
 Ἔρχεται συνευλογοῦσα ὄπλα τὰ ἑλληνικά
 καὶ τὰ τρόπαια τῆς δόξης! ἐκθαμβοῦ ἡρωϊκά.
 Ἔρχεται τοῦ Ὑψηλάντου μεγάλοπτερος σιαῖ
 ἔρχεται μετὰ τοῦ Πήγα, κι' ἀναλαμβάνει ὡς θεά
 Ἔρχεται ἡρώων πλήθος στὸν τρισάγιο βωμό
 κι' ἀναθεύει τοῦ τυράννου ὄλεθρο κι' ἀρακισμό.

Πόσοι! πόσοι! στήν πνοή σου δὲν ἐπέσαν μὲ χαρὰ;
 Πόσοι! πόσοι! δὲν δοξάσαν ἄτρομο παλληκαριά;

Καραΐσκοι καὶ Βοτσάρεις. — ἤρωες ἑξακουστοί·
ἔνδοξοι Μαυρομιχάλοι, καὶ Τομπάζαι θαυμαστοί,
ἢ οἱ Φλέσσαι, Νοταραῖοι, καὶ οἱ τούτων ἀδελφοί!
ὅπου τοὺς σκεπάζει δόξα, ἀντὶ σήματος ταφῆ!
"Οἶοι, ὄλοι Πατριάρχα! σ' ὅσους ἔδωκας εὐχὴ"
ὄλοι ἔδωκαν κ' ἐπῆραν μὲ τὸ χάρο τὴν ψυχὴ.

"Ἄν δὲν ἦσαν παρόντα τέκνα σου τὰ προσφιλῆ
ὅταν σ' ἔσερνε στοὺς δρόμους τῶν ἑβραίων ἢ φυλῆ
εἶχαν, εἶχαν ἐμπροσθέν τους πάθη ἅγια τοῦ Χριστοῦ,
κι' ἀντεμέτρουν στ' ὄνομά σου, λύσσα τοῦ ἑβραϊσμοῦ"
Καὶ γιὰ τοῦτο ἐν Τριπόλει, σ' ἔφοδο τὴ φοινικὴ
ἐκατέσφαζαν Ἑβραῖους μὲ δημίους πανοικί.
"Ἐπρεπε νὰ ἀγιάσουν αἱμὰ σου τὸ ἱερό,
εἰς τὸν θάνατον δημίω, σύνθημα τὸ φοβερό!

"Ἄν δὲ ἔβλεπαν τὰ μάτια, ἤκουε ὅμως ἢ ψυχῆ,
ὅτι πάντα ἢ Ῥωσία! πάντοτε τουρκομαχεῖ.
Καὶ γιὰ τοῦτο Ἀλεξάνδρου ἢ μεγάλη κορυφῆ
ἔδωκε στὸ λείψανό σου τὴν τρισένδοξο ταφῆ"
ἤτις ἔλαμψε στὰς ὄψεις ὄλου τοῦ ἑλληνισμοῦ,
κι' ἔστεφάνωσε μὲ δάκρυα! ἀνακτα τοῦ ῥωσισμοῦ"
ἀνακτα δεδοξασμένον Κατερίνης τὸν υἱὸ
ἑλληνόφρονα στὴν δόξα! τέκν' ἐκείνης ἀγλαά.

Δ'.

"Ἐμεν', ἔμενε, ὁ τάφος ὁ τοσοῦτον ἱερός
ἔμενε τοσαῦτα ἔτη ἄμορφος καὶ πενιχρός.
Καὶ νὰ τέκν' εὐγνωμοσύνης, Βεναρδάκη ὁ υἱός,
"Ἐστησέ σοι μέγα σῆμα, ὅπερ λάμπει ὡς ἡώς.
Ἱερόπραξε εἰς τοῦτο Μπεγλερῆς μας ὁ κλεινός
Γρηγορίων ἄλλο σθένος, ἐκ προγόνων Κομνηνός (α).

(α) Ἡ ἱστορία μᾶς διέσωσε τὴν θλιβεράν εἰδήσιν, ὅτι μετὰ
τὴν ἄλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως τὰ διασωθέντα ναυάγια

Χαῖρε τέκν' εὐγνωμοσύνης! Βεναρδάκη μου σεμνὴ
κι' εὐκοσμε ἀρχιμανδρίτα! ἐκκλησίας μας φανέ.

'Απὸ τάγιό σου μαρτύριο! δέσποτα μεγαλουργέ
ἔξει βάλσαμο καὶ μῦρο καὶ ἰατρεύονται πληγαί.
Κι' ἢ φωνὴ σου μόνη, μόνη, δύναται εἰς οὐρανὸ
δύναται νὰ καταπαύσῃ σάλο τόσο ἀλγεινὸ.
Δέχθητι τὰς παρακλήσεις, τοῦ τρισμάρτυρος λαοῦ
καὶ παράστηθι ἰκέτης! σὺ ἐνώπιον Θεοῦ.
Σὺ ἰκέτευσον Ἐθνάρχα! ἄφεςτι ἀμαρτιῶν
ζήτησον τὴ σωτηρία! ἔθους σου καὶ τῶν λαῶν!

Πάσχει, πάσχει ποιμενάρχα! ἢ ἁγία σου Αὐλή
ὄφεις Τοῦρκοι τὴν δαγκάνουν! πᾶτα βάρβαρος φυλῆ.
Ποῦ ἢ μάνδρα σου ἐκείνη! ποῦ οἱ τότε λειτουργοί;
τοὺς καθήρπασεν ὁ φθόνος! διχονομίας ἢ ὀργή.
Καὶ πολιτικοὶ συνάμα ἔγειναν οὐτιδανοὶ
καὶ τὰ σπλάγγνα τῆς πατρίδος, σφάζουν, σχίζουν, ἀπαινεῖ.
Σπεῦσον, σπεῦσον παρακλήσεις εἰς τὸν ὕψιστο Θεὸ
ἵνα στείλῃ ἄνδρας δόξης! εἰς πατρίδα καὶ λαὸ!...

"Ἐγγραφον ἐν Ὁδησσῷ κατὰ τὸν Ὀκτώβριον τοῦ ἔτους 1862.

τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας, κατέφυγον εἰς τὴν Τραπεζοῦντα. Ταύ-
της δὲ ἀλωθείσης, διεσκορπίσθησαν, ἄλλα μὲν ἐν Ἰταλίᾳ, ἐξ ὧν
οἱ Κόρσιες, ἄλλα δὲ ἐπανήλθον ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ ἄλλα
διέμενον αὐτόθι ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν Μπεγλερίδες, ὅπερ σημαίνει
τουρκιστὶ βασιλικοί. Τὴν γενεαλογικὴν ταύτην φάσιν ἀρούμενοι
ἐκ τῶν Χρυσοβούλων τῆς ἱεράς μονῆς Παναγίας Σουμελαῖ ἐν Τρα-
πεζοῦντι, παραπέμπομεν τοὺς περὶ τὰ τοιαῦτα εἰδήμονας εἰς τὸ
αὐτὸ τοῦτο σημεῖον· ὁ δὲ σκοπὸς καὶ τοῦ ἐλεγείου καὶ τῶν ση-
μειώσεων ἀποβλέπει δύο τινά· τὸ μὲν, ἵνα προσφέρωμεν τὸ τῆς
εὐγνωμοσύνης μας δάκρυ εἰς τὸν αἰδίδιμον Πατριάρχην, τὸ δὲ,
ἵνα διαφωτίσωμεν ἱστορικὰ τινα γεγονότα τοῦ μάρτυρος ἄπερ οἱ
μέχρι τοῦδε ἱστοριογράφοι παρέλειψαν ἐξ ἀγνοίας.

ΜΟΝΩΔΙΑ ΤΟΥ ΒΑΛΒΗ

Δὲν ἡσύχαζα σταυγά μου; τί τὰ ἤθελα ἢ ἀλεποῦ τὰ κολοκύθια; ποῖος τῶξερε πῶς θὰ μὲ ξεμεϊταρίωσι στὸ κόσμο αὐτοὶ οἱ διαβολοκαστέρες· γιὰ τὸ ριζικό μου καὶ ὁ συντάκτης αὐτῶν δὲν ἠμπόρесе νὰ πνιγῆ σὲ τόσα ταξείδια ποῦ γύρισε, δὲν ἠμπόρесе νὰ τὸν φάη τὸ φίδι, νὰ τὸν φάη ἢ πανοῦκλα, νὰ τὸν φάη ὅποιοςδήποτε διάβολος, ἀλλ' ἐσώθη γιὰ τὸ διάβόλό μου κ' αὐτὸς, καὶ ἐπῆγε νὰ μὲ ἐγγίξῃ στὸ κόκαλο· ἐγὼ καλὰ καθοῦμουνα στὸ Μισολόγγι, ἐπουλοῦσα τὸ κρασάκι μου ἐπανοζωμένους μὲ μιὰ τραγώκαππα, τυληγμένος μὲ τὴν σερβέτα, καὶ καλὰ ἐκουτζόπινα μὲ τοὺς ψαράδες. Τί τὰ ἤθελα τὰ τοῦγια; Διάβωλε, διάβωλε, δὲν μὲ ἀφίνεις ποτὲ ἡσυχον! Μὲ ἔκαμες νὰ κόψω γιὰ χατήρι σου τὰ γένεια, καὶ ἐνῶ ἓνας ἄλλος διάβολος ἱεροσύλησε τὴν ἐκκλησία καὶ τὸν Γέροντά μου εἰς τὴν Μακεδονία, αὐτὸς ὁ εὐλογημένος Γέροντάς μου χωρὶς νὰ καλοξετάσῃ ἐπροκάλεσε ἐπιτίμια ἀπὸ τὸ πατριαρχεῖο τῆς Κωνσταντινουπόλεως κατὰ τοῦ κλέφτου καὶ τοῦ ἱεροσούλου δραπέτου, Ἱεροδιακόνου Ζηνοβίου.

Μὰ ἐγὼ τοὺς τὴν ἔφτιασα καλὰ· αὐτὸς καὶ ἡ ἐκκλησία ἀφώρισαν τὸν Ζηνοβίου, μὰ ἐγὼ ἤμην τότες Ζαφείριος Βάλβης, χωρὶς βάσσα καὶ χωρὶς γένεια· ἐκεῖνοι ἀφώριζαν τὸν Ζηνοβίου καὶ ὁ Ζαφείριος ἐγέλαγε μὲ τὴν κουταμάρα των.

Ἄ! καλὸ ἦταν αὐτὸ τὸ καραμπόλη καὶ καλὰ ἔπαιξα μὲ τὸν μορὸ καὶ ἀνόητο λαὸ τῆς Γελλάδος ποῦ ἐθεώρει τὴν ὑπόκρισί μου γιὰ ἀριτὴ μεγάλη, καὶ ἔως χθὲς μὲ ἔλεγαν Ἀριστείδη, καὶ τότε μὲ λέγουν ξέππαπα, καὶ ἐνῶ ἐπεριπάτουμ μονάχος εἰς τοὺς δρόμους καὶ ἔλεγαν ὅλοι νάτος ὁ Βάλβης, τότε λέναι νάτος ὁ γησουίτης, νάτος ὁ ξέππαπας, νάτος ὁ κουρεμένος ὑπουργός. Μὰ ἂν εἶποῦν αὐριο νάτος ὁ ἱερόσυλος, τί νὰ γίνω; Αὐτὰ εἶναι μικρὰ πράγματα, ἀλλ' ἂν τὰ παιδιὰ, ποῦ δὲν ξέρω τί διάβολος τὰ ἐχώρησε

καὶ ἀκολουθοῦν τὴν ἀμαξά μου μὲ πάρουν μὲ τὰ λειμόνια, τότες ποῖος θὰ μὲ σώσῃ, ἀφ' οὗ καὶ αὐτὸς ὁ διαβολοΖιμπράκης καὶ αὐτὸς ὁ διαβολοΤατζέλος ἄρχισαν νὰ μὲ παίζουν; Τί τὰ ἤθελε τὰ τοῦγια ὁ ξέππαπας; δὲν ἡσύχαζε νὰ πωλῆ τὸ κρασάκι του καὶ νὰ κουτσοπίνῃ μὲ τοὺς ψαράδες; καλὰ τὸ λέναι· πολλαῖς φορὰς πάει ἢ κολοκύθα γιὰ νερὸ, ἀλλὰ καμμιά φορὰ δὲν γυρίζει· θὰ γυρίσω καὶ ἐγὼ τάχα στὸ Μισολόγγι ἢ θὰ σκάψω τὴ γῆ μὲ τὰ νύχιά μου νὰ θαφτῶ μέσα; Καὶ ποῖος νὰ μὲ θάψῃ; ὁ πρόφῃ φίλος μου ἅγιος Μητροπολίτης ἐπῆγα χθὲς νὰ τὸν ἐπισκεφθῶ, καὶ αὐτὸς ἐσηκώθη ἀμέσως στὸ ποδάρι· ἐνόμισα ἔτι θέλει νὰ μὲ δεχθῆ ὅπως ἄλλαις φορὰς ἔκαμνε, πλὴν ἀμέσως φωνάζει τοὺς διακόνους του, εἶναι ἐτοιμῆ ἢ ἀμαξά; τὰ τρικέρια, τὰ ἄμρια, πᾶμι νὰ θάψωμε τὸν νεκρό· ἐξέρχεται εἰς τὸ περιδρόμι, εἰς ἀπὸ τοὺς διακόνους του τοῦ λέγει ὅτι δὲν εἶδες εἰς τὴν αἶθουσα τὸν κ. Βάλβη; τὸν εἶδα λέγει μεγαλοφώνως, τάχα γιὰ νὰ τὸν ἀκούσω ἐγὼ, πλὴν κάλλιο μὴν τὸν ἔβλεπα, τί ἐτάραξε τὴν χολή μου σὰν τὸν Ἰουδα! Ἄν ἤξερα πῶς εἶναι δὲν ἐπῆγαινα εἰς τὸ παλάτι νὰ ὀρκισθῆ ἐνώπιον τοῦ βασιλέως καὶ νὰ ψευδοπαλαμίσῃ ὁ ἀθεόφοβος τὸ εὐαγγέλιο τοῦ Ἰησοῦ τὸ ὁποῖον ἐξύβρισε μὲ ἀσυνειδησία ὁ ἀσυνείδητος!

Ἀκούσας τὰ τέτοια λόγια ἐκατέβηκα τῆς σκάλας καὶ τὰ πόδια μου ἔτρεμαν σὰν τὸ ξεροκάλαμο· σπολάτη ἔως ἐδῶ, εἶμαι ἐγὼ ὅστις ἔχω τέτοια σιδηρὰ συνείδησι καὶ ζῶ εἰς τὸν κόσμον, ἂν ἦτο ἄλλος ἤθελε πρέμει στὴ γῆ σὰν τὸν Κάϊ· ἐγὼ ὅμως ἀντέχω, γιὰ τὸ ἔρριξα ἐξω καὶ δὲν φοβοῦμαι τὰ μπυκλι νίκια· ὁ θρεμμένος δὲν φοβάται τὴ βροχή· ἐγὼ ὅμως δὲν φοβοῦμαι μήτε τὴ ἀστραπὴ τοῦ οὐρανοῦ· καὶ γιὰ τὴν νὰ μὲ κάψῃ;

Τὸ ξεππαπάδημα δὲν ἦτο κακό· ἄλλο μὲ δαιμονίζει, πλὴν δὲν ἤμουν εἰς τὰ καλὰ μου· ὁ διάβολος τῶφερε νὰ πωλήσω δύο βουτζιά κρασί τὴν ἡμέρα ἐκείνη· εὐγῆκαν οἱ μεθυσμένοι ἀπὸ τὸ καπελιό μου, ἐπῆγαν μὲ τὸ ἴλι τους, ἔσκαψαν τὸν τάφο τοῦ Μαρκοβάτζαρη, εὐγῆκαν τὰ κόκαλά του, τὰ ἐστουμπάνισαν ἢ ψαράδες μου καὶ τὰ ἐλύγμισαν εἰς τὸν ἀγέρα· δὲν φταίω ἐγὼ γιὰ τοῦτο — φταίει τὸ διαβολόφρασο· μὰ ἐκείνη τὴν ἡ-

μέρα ἐκέρδησα 200 δραχμοῦλες· κἀτι τῆς λέναι σὺ Μεσολόγγι!

Ἄ! νοιώθ' ὁ ψωρολαγὼς τί τοῦ γίνεται; φθάνει ἓνας ἄνθρωπος νᾶναι πανοῦργος, νᾶναι ὑποκριτής, νᾶναι ἱερόσυλος καὶ ὅ,τι θέλεις εἰς αὐτὸν κάμνεις. Χᾶ, χᾶ! Ἐγὼ ἐπαίξα καὶ τὸν περίφημο Βούλγαρον. Αὐτὸν μονάχα; ἐπαίξα καὶ τῆ. . . Συνέλευσι' τοὺς ἐπαίξα ὄλους, καὶ πεδινούς, καὶ ὄρεινους, καὶ σαποκοιλιά καὶ θεριστιανούς· τοῦ Βούλγαρον τοῦ τὴν ἔφτιασα νόστιμα! ἔτσι! νὰ μάθῃ ὁ τζουμπὲς ὅτι ἐγὼ τοῦ κουρεύω τοὺς τζουμπέδες σὰν πᾶς ἐκούρεψα καὶ τὰ γένειά μου! Μὲ ἔκαμεν ὑπουργὸ τὴν 8 φεβρουαρίου τοῦ ἔτους 1863 ἔδωκα τὸν ὄρκο γιὰ νὰ τὸν κοιμίσω, ἦλθα εἰς τὴν Συνέλευσι καὶ ἀμέσως ἔδωκα τὴ παραίτησί μου μεταξὺ 10 λεπτῶν τῆς ὥρας, καὶ κατόπι ἡ ξεμυαλισμένη Συνέλευσις ἔκαμε τὸν ἐπίορκο, τὸν ῥίψασπῆ, τὸν ἄπιστο φιλίας καὶ συνειδήσεως ὑπουργὸ τῆς. Μπράβο! μπράβο μου!

Ἦθέλησα νὰ παίξω καὶ εἰς τὸ παλάτι τὸ καραμπόλι μου, ἀλλ' ὁ διάβολος τῶφερε καὶ δὲν εὐγῆκε σὲ καλὸ μου· πλὴν ἐκατάλαβα ἀμέσως πῶς μὲ ἐνοιωσαν τί κουμασάκι εἶμαι καὶ μὲ ἔκαμαν νὰ μοῦ φανῇ ὁ οὐρανὸς σφονδύλη· μὰ τὸ καλὸ τὸ παλληκᾶρι ξέρει κι' ἄλλο μονοπάτι· ἦλθε τὸ πρῶτο ὁ γραμματεὺς τοῦ Κ, Σπόνεκ εἰς τὸ σπῆτι μου· τοῦ εἶπα ὁ ἴδιος ὅτι δὲν ἦμαι παρών· ἔφυγε τὸ Φιλημονάκι καὶ δὲν ἔβλεπε ποῦ ἐπάταγε! τοῦ ἐχρεωστοῦσα μία συναλλαγματικὴ, διότι ὁ αὐθάδης πατέρας του μὲ ἀνεβάπτισε διὰ τοῦ Αἰῶνος Ζηνόβιο, τάχα ἀφωρησμένον, ἐνῶ ἐγὼ, ὅταν ἀφωρίσθην εἶχα κόψει τὰ γένεια· δὲν ἤμουνα πλεῖον παππᾶς· ἤμουνα Ζαφειρίου. Τὸ παιδί ἐκατάλαβε πῶς ἐγὼ παίζω μαζὺ του· ἦλθε εἰς τὸν κύριό του καὶ ἐπαραπονέθη· τοῦτο ἤθελα καὶ ἐγὼ· ὁ κ. Σπόνεκ ἀπόρησε γιὰ τὸ ἐάραβαρον τρόπο μου, καὶ ἐπερίμενε νὰ ἰδῇ καὶ τὸ ἔξοχο πρόσωπό μου· φθάνω εἰς τὰ ἀνάχτορα, ὁ κ. Σπόνεκ μὲ ὑποδέχεται καὶ θέλει νὰ μοῦ μιλήσῃ — ἔρχεται καὶ ὁ αὐλάρχης, μὰ ἐγὼ δὲν γυρίζω νὰ τοὺς κυττάξω· τοὺς εἶπα, ὅτι ὁ Βασιλεὺς μὲ προσκαλεῖ καὶ θέλω νὰ τὸν ἰδῶ καὶ νὰ μοῦ εἰπῇ, τί μὲ θέλει· μοῦ ἀνοίξαν ἀμέσως τὴ θύρα, εὐγαλα τὸ καπέλο μου, ἔδεσα τὸ κεφάλι μου μὲ μία σερβέτα ἐνώπιον τοῦ Βασιλεῖα καὶ τὸν ζητῶ ὄρδινο (!) ὁ Βασιλεὺς, ἂν καὶ νέος

μὲ ἐνοιωσε ποῖος εἶμαι· ἐγὼ ἐκάθισα ἐνώπιόν του ὡς γέρον πρὶν λάβω τὴν ἀδεία· ὁ Βασιλεὺς μὲ ἐνόμισε τότε γιὰ τρελλὸ μὲ ἀφίνει μονάχο καὶ λέγει τοῦ κ. Σπόνεκ — Νᾶ, ποῖος εἶναι ὁ Βάλβης σου! Μὲ ἐπίασαν σπασμοὶ καὶ ἐνόμιζα πῶς θὰ μὲ ἐγάλουν μὲ τὸ ξυλοκράβατο ἀπὸ μέσα· ἐκεῖ ποῦ μὲ εἶχαν ζώσῃ τὰ φιδία μὲ ὀδήγησε ἓνας ὑπηρέτης εἰς τὰ δωμάτια τοῦ κ. Σπόνεκ· τότε σὰν παλληκᾶρι ἄλλαξα μονοπάτι. Γιὰ νὰ δικαιολογήσω τὸν ἐάραβαρον τρόπο μου πρὸς τὸν κ. Σπόνεκ, ἀφ' οὗ εἶδα ὅτι μὲ τὸ Βασιλεῖα δὲν τὰ ἐγάλω περα, ἔκαμα πῶς εἶμαι ζαλισμένος ἀπὸ τὴ θάλασσα, διετάχθη μία λειμονάδα, τὴν ἐπία σιγά, σιγά, ἐκάπνισα καὶ τὸ τζιγᾶρο μου· τότε, τότε, μοῦ ἐφάνη ὅτι εἶδα καὶ τὸν κ. Σπόνεκ, ἐξέφρασα τὴν εὐχαρίστησί μου, διότι τὸν ἐγνώρισα ἐκ τοῦ πλησίον, ἦλθαμεν εἰς ὁμιλία περὶ σχηματισμοῦ ὑπουργείου, καὶ ἡ δουλειὰ ἐτελείωσε σὰ γαϊτάνι.

Δὲν εἶναι λοιπὸν ὁ ξέππαπας πονηρότατο ζῶον στῆ γῆ; ποῖος γαϊδαρος δὲν θαυμάζει τὴν ἀρετὴν του, τὸν πατριωτισμὸν του, τὴν γνῶσίν του; ἦλθεν ἐπειτα καὶ τὸ Φιλημονάκι, τὸ ἐγαίρετίσα καὶ αὐτὸ γιὰτί εἶδα πῶς κἀτι σημαίνει· μὰ ἐκείνον τὸν φαναριώτη αὐλάρχην δὲν ἠθέλησα νὰ τὸν ἰδοῦν τὰ μάτια μου! ἔκαμα καλὰ γιὰτί ὁ φαναριώτης πατᾶ καὶ δὲν τὸν πατοῦνε εἶναι καπάτζοι, οἱ διαβολοφαναριώτες. Σοῦ κλέφτουν καὶ τὸ λόγο ἀπὸ τὸ στόμα;

Ἐδῶ ὁ Βάλβης διεκόπη ἀπὸ τὴν σύγχυσιν ἧτις ἔλαβε χώραν εἰς τὰς τριόδους, διότι ἡ οἰκία του οὕτω κεῖται, ἀντικρὺς εἶναι ἡ ἐκκλησία τοῦ Μεγάλου Μοναστηρίου, εὐρέθη εἶπον ἐν βρέφους ἐκτεθειμένον εἰς τὸν ναὸ, ἐπαρουσιάσθη ὁ ὑπουργὸς τῶν τριῶν ὑπουργείων κ. Παππαζαφειρόπουλος, καὶ οὕτως ἔληξεν ἡ σκηνή.

Ο ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΚΚΡΗΜΝΟΝ.

ΚΑΙ

ΤΟ ΣΗΛΛΑΙΟΝ ΤΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ.

§ α. Ἐναντι τῆς πόλεως Κυθήρας, σταδίου μακρὰν τῆς θαλάσσης καὶ ὑπὸ τὴν ὄροφὴν τοῦ τοξοειδοῦς Καψαλίου, ἐνθα ἡ φύσις ἀντεφιλοτιμήθη νὰ προικίσῃ αὐτὴν πᾶν ὅ,τι πολιτικαὶ περιστάσεις τὴν ἀπεστέρησαν· αὐτόθι ἴσταται εἰς βράχος ἀπότομος, ἐστραμμένος

ἐπὶ τοῦ τῆς Κρήτης, μετὰ τοῦ ὁποίου ὁ στενεγμός του ἀντιφλογίζόμενος καὶ μυστηριωδῶς πως ἀνταποκρινόμενος διὰ τῶν πτερυγίων τῆς αὔρας, παριστᾷ θρηνώδες φαινόμενον ἢ δὲ πυρκαυστος πρόσφυς τῶν ἐντεῦθεν καὶ ἐντεῦθεν ὁρέων, καὶ κυρίως τὰ δεξιόθεν καὶ ἐν κρασπέδοις πρὸς ἄρκτον παντοῖα ὀστέων ἀπολιθώματα, ἀφίουσι τὴν φωνήν, ὅτι ἡρασιεῖα τις ἐκρηξίς, ὁμοία τῆς πολιτικῆς, διεύξενε ποτὲ τὴν μητέρα ἀπὸ τὰς θυγατέρας. Ἐν μέσῳ τοῦ βράχου τούτου διακοσίων ὡς ἑγγιστα ὀργυιῶν ὕψους ὑπάρχει ἐπὶ στέγασμά τι μοναστικόν, ἄρτι ἀνφοδομημένον, ἐξ αὐτοῦ διερχόμενός τις διὰ χωνοειδοῦς θόλου, ἀφίει δεξιόθεν τὰ εἰρήπια ἀρχαίου τινὸς ἐκκλησιαστικοῦ, καὶ μετροῦν ὡς ἑγγιστα ἑκατὸν πενήτηκοντα βαθμίδας, εἰσέρχεται εἰς διθάλαμον σπήλαιον, γηραιὸν καὶ σκιοφωτόν, καὶ ἐνθεν μὲν ὑπάρχει ναὸς, ἐνθεν δὲ ἀποστάζει ἁγιαστῆριον ὕδωρ, οὐπὲρ οἱ οἱ ἐγκάτοικοι μεταλαμβάνουσι μετὰ πολλῆς εὐλαθείας· ἐξω δὲ τοῦ ναοῦ τούτου ὑπάρχει ἔρκος, καὶ ἐν τῷ ἔρκῳ σταυροειδὲς ἐμβλημα, ἐφ' οὗ ἤρτηται μικρὸν τι κωδωνοστάσιον. Καὶ διπλᾶς μὲν φέροι τὸ μοναστήριον τοῦτο ἐπικλήσεις. « Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης εἰς τὸ σπήλαιον » παναγυρίζει δὲ κυρίως τὴν γέννησιν τοῦ Βαπτιστοῦ, καὶ ἐντεῦθεν γεννᾶται ἐξ ἀμαθείας ἕξις εἰς τίνα τῶν ἁγίων ἀνήκει τὸ μονήδιον τοῦτο, ἐνῶ τὰ πράγματα διαστέλλουσι τὸ ὄνομα, καθ' ὅσον εἰσι δύο καὶ οὐχὶ ἓν.

§ β'. Ὡς εἴπομεν, ἀναβαίνων τις εἰς τὸ σπήλαιον ἀφίει κατόπιν του δεξιόθεν ἐπὶ κρημνώδους βράχου τὰ εἰρήπια ἀρχαίου ναοῦ. Τίς δὲ ὁ ναὸς οὗτος; εἰς πότερον τῶν ἁγίων ἀνήκει; Βεβαίως εἰς τὸν Βαπτιστήν. Ἄρα ὑπῆρξε καὶ ἕτερος ναὸς ὁ τοῦ Θεολόγου, ὅστις, κατὰ τὴν μαρτυρίαν συγγραφέων Γάλλων, ἤρξατο ἐν τῷ, ὡς εἴρηται, σπηλαίῳ συγγράφειν τὴν ἀποκάλυψιν του, ἣν ἐξεπεραίωσε ἐπὶ Πάτριω καὶ ἐπεμψεν αὐτὴν κατ' ἐμπνευσιν θείας ἐπιταγῆς εἰς τὰς ἐκκλησίας Ἐφέσου, Σμύρνης, Περγᾶμου, Θυατείρων, Σάρδεων, Λαοδικείας καὶ Φιλαδελφείας. Καὶ ὁ μὲν συνταγματάρχης Βορῆ ἀποφαινεται οὕτω « Ἐπὶ τῶν ὁρέων τῆς νήσου Κυθήρων εὐρίσκονται » ἀρχαῖα τινὰ λείψανα, ἀλλ' ἀγνοεῖται ἡ ἐπίσημος αὐτῶν ἀρχαίων ὄτης. Εἰς σπήλαιόν τι διεσχισμένον ἐπὶ τοῦ βράχου καὶ ὑπὸ τὸ » φρούριον κείμενον, διαφημίζεται ὅτι ἐνεδιήτησεν ὁ ἅγιος Ἰωάννης. » Τοῦτο σύρει τὴν εὐλάβειαν τῶν ἐγκατοίκων, καὶ τὸ ἐπισκέπτονται κατὰ πᾶσαν νύκτα οἱ μοναχοὶ ἐνὸς πλησιεστέρου μοναστηρίου, » ὅπερ καλεῖται ἅγιος Ἰωάννης εἰς τὸν ἐκκρημνόν. » (ὄρα τὴν ἐν ἔτει 1633 ἱστορίαν αὐτοῦ περὶ Ἰονίων νήσων σελ. 381.).

§ γ'. Ὁ δὲ Κολονέλης οὕτω « Εὐρίσκονται ἐν τοῖς Κυθήροις

» μοναστηρία τινὰ τοῦ ἁγίου Βασιλείου κτλ. μεταξύ τῶν ὁποίων » εἶναι τὸ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου εἰς τὸ σπήλαιον ἐπὶ ἐνὸς βράχου ἀει- » σπερόθεν τοῦ φρουρίου. Τὸ μονήδιον τοῦτο εἶναι λελατομημένον » ἐπὶ τοῦ βράχου διὰ τῆς σφύρας, καὶ ἐνῶ ἡ προσπέλασις εἶναι ἐ- » πὶ ἄρκρον δύσκολος, οἱ μοναχοὶ ἀναβαίνουν καὶ προσεύχονται κα- » τὰ πᾶσαν νύκτα· οἱ βράχοι οἱ περιστοιχοῦντες αὐτὸ ἐμπνέουν » φρίκην εἰς τοὺς θεατὰς, καθότι εἰσι τοσοῦτον κρημνώδεις, ὥστε » φαίνεται ὅτι ὁ ἀνατραπῶσιν. Ἐν τοσοῦτῳ οἱ πολῖται ἔχουν ἀπα- » ρίριστον εὐλάβειαν εἰς τὸν τόπον τοῦτον, ἐπειδὴ πείθονται ὅτι » αὐτόθι ἤρξατο τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης. » (ὄρα περὶ τῆς Μορέως κτλ. ἐν ἔτει 1686, σελ. 83, ἐν Πηκισίσις).

§ δ'. Ὡστε ἐντεῦθεν ἡ θέσις ἐπιβεβαιῶνται τὰ πράγματα. Διότι παρὰ τίνος πλησιεστέρου μονηδρίου ἀνέβαινον οἱ μοναχοὶ εἰς τὸ σπήλαιον κατὰ πᾶσαν νύκτα; Βεβαίως ἀπὸ τοῦ ἁγίου Ἰωάννη εἰς τὸν ἐκκρημνόν· ἐντεῦθεν ἄρα βεβαιούται ἡ μαρτυρία τῶν Γάλλων ἱστορικῶν, ὅτι ὁ Θεολόγος ἤρξατο ἐκεῖ συγγράφειν τὴν ἀποκάλυψιν του· ἄλλως ἐν ὅσῳ δὲν παρουσιασθῶσιν ἀντίθεται μαρτυρία, δὲν δύναται τις νὰ διαψεύσῃ τὰς εἰρημένας δογματικῶς. Αἱ μαρτυρία αὗται, ἂν καὶ ἀνεπαρεῖς, οὐχ ἤττον ῥίπτουσι μέγα εἰς τὴν ἀρχαιολογίαν φῶς, καὶ οἱ ἐγγρατεῖς περὶ τὰ τοιαῦτα δύνανται ν' ἀποφανθῶσι περὶ τοῦ κύρους ἢ μὴ τῶν μαρτυριῶν τούτων. Ἐνισχύει δὲ ταύτας καὶ ἡ τῶν ἐγκατοίκων παράδοσις, καὶ πολὺ περισσότερο ἢ ἐκ Ρώμης ὑπὸ τῶν τυράνων ἐξορία τοῦ ἁγίου, ὅστις πιθανὸν νὰ διέβη, ἐντεῦθεν καὶ νὰ ἐνεδιήτησε παρὰ τῷ εἰρημένῳ σπηλαίῳ, ἄλλως πως, πόθεν ἡ τοιαύτη τῶν συγγραφέων πιθανότης; Πῶς, πόθεν καὶ εἰσέτι τὸ πρὸς τὸ σπήλαιον τοῦτο ἀπαράμιλλος εἶδος; Ταῦτα πάντα, αὐτὸ τὸ ἴδιον σπήλαιον, εἰς ὃ ὁ ἀνθρωπος εἰσερχόμενος ἀναπεροῦται ἡ διάνοιά του, εἴτε διότι κατὰ κινῶνας ἀνεξερευνητοῦς φωταυγάζεται ἐξ ἀφάτου τινὸς μαγνητοῦργικῆς φωτὸς, εἴτε διότι ἡ ἰδέα τοῦ ὅτι ἤρξατο ἐντεῦθεν συγγράφειν τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ Θεολόγου, παριστᾷ τι ἀνώτερον τῆς ἀνθρωπίνου καταλήψεως, καὶ οὕτως ἡ φωταύγεια ἐξαρτάζει αὐτοῦ τὴν γνώμην « ὅτι τὸ σπήλαιον τοῦτο ὑπῆρξε τὸ λαμπαδοῦχημα, ἐξ οὗ διεχύθη ἡ πρώτη ἀκτίς τῆς θείας ἀποκαλύψεως. »

§ ε'. Τὸ δυστύχημα εἶναι ὅτι δὲν ὑπάρχει κώδηξ ἢ ἄλλη τις ἀρχαία ἐπιγραφή παρὰ τῷ ναῷ, ἵνα φωταυγῆται τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν· ἀλλ' ὁμοίως τὰ ἐν αὐτῷ λείψανα τοῦ τεμπλέου καὶ τῶν βημαθῶρων καὶ τινὰ ἄλλα ναυαγίων συντρίμματα, σερνά δ' ὡς παρίστανται ἀναθήματα μεγαλοδώρων κτιτόρων, βεβαιούσι τὸ πανάρχαιον τοῦ ναοῦ. Ἄλλ' ἐντεῦθεν παριστᾶται καὶ ἄλλα θλι-

βερωτέρα κατάστασις. Τὸ μονήδιον τοῦτο, μ' ὄλας τὰς ἐκτεθείσας σεμνὰς ἀναμνήσεις, ἀν καὶ διετήρησε τὸ θρησκευτικὸν αὐτοῦ κλέος, ἀν καὶ ἴσταται ὡς ἀστήρ ἀντικρυς κυμαινόμενος οὕτως εἰπεῖν, τῆς θαλάσσης, ἀπώλεσε δυστυχῶς τὴν ἐξωτερικὴν αὐτοῦ λάμπην. Αἱ καιρικαὶ περιστάσεις συνέτρεχον εἰς τὴν ἀποσύνθεσιν του, καὶ μόλις ὁ ἄρτι διορισθεὶς ἐν αὐτῷ φιλοτιμώτατος καὶ εὐμαθὴς ἡγούμενος Κύριλλος ὁ Κεντρωτῆς ἤρξατο συλλέγειν τὰ συντρίμματα τοῦ θλιβεροῦ τούτου ναυαγίου, καὶ ἐν αὐτῷ ἀνήρτησεν εὐπρεπῶς τὰς μοναχικὰς στέγας, φιλοτιμεῖται ἐκ βάρθρων ἢ ἀνοικοδομήσῃ περικαλλέστερον τὸν ἱερὸν τοῦτον ναόν. Ἄλλως τε δὲν ὑπάρχει ἡ ἐλαχίστη ἀμφιβολία, ὅτι καὶ πᾶσα ἡ χριστιανικὴ ἀδελφότης, καὶ ἰδίως οἱ πολλαχοῦ τῆς γῆς διαμένοντες καὶ πλουτοῦντες γενναῖοι Ἑπτανήσιοι, θέλουσιν συντρέξει γενναίως εἰς τὸ κοινὸν τοῦτο τῆς πατρίδος ὠφάϊσμα! Καθόσον πᾶν δημόσιον κτῆμα θεωρεῖται κοινὸν πρὸς πάντας ἀπόκτημα, καὶ πᾶς ὅστις συντρέχει εἰς τὰ τοιαῦτα, καὶ εἴ τι μᾶλλον εἰς τὰ ἱερά, συντρέχει ἑαυτὸν, καὶ ἑαυτὸν πλουτεῖ καὶ θησαυρίζει ἀείμνηστον θησαυρὸν, ἔχων ἐνταῦθα ὡς συναραγὸν τὴν ἐξ ὕψους ἀντίληψιν, ἥτις ἀνταποδίδει ἑκατονταπλασίονα τὰ δωρήματά της..

§. ζ'. Ἄλλ' ὅποιον μαγευτικὸν θέαμα! Ἰστάμενός τις ἐπὶ τοῦ ἔρκους τοῦ μονηδρίου τούτου ἐν πανσελήνῳ νυκτὶ καθορᾷ δύο οὐρανοὺς, τὸν μὲν ἐν τῇ θαλάσῃ, τὸν δὲ ἐνθα ἡ ἄκτιστος κτίσις ἐστερέωσε· ἑλέπει τρέμοντας καὶ σπινθηροβολοῦντας τοὺς ἀστέρας, φρονεῖ ἐν τῇ ἀδυνάτῳ αὐτοῦ φύσει, ὅτι ἤδη διαψεύσει ἢ θὰ διαψεύσει αὐτούς. ἀλλ' ὅποια ἀπάτη! αἰσθάνεται παραγρῆμα τὴν ἀδυναμίαν αὐτοῦ. Εἶτα ἀναμετρᾷ τὴν κίνησιν ἀπειραρίθμων πλοίων· βλέπει διερχόμενον ἔμπροσθέν του, ὡς τὰ πτηνὰ, ἓνα κινήτων κόσμον, καὶ μετ' ὀλίγας στιγμὰς παρερχόμενον, τότε συνεκλείπει καὶ ἡ φαντασιώδης ἰδέα « ὅτι ὁ θεατῆς οὗτος ἦν ὁ βασιλεὺς ἐπὶ τῆς φύσεως ».

§. ζ'. Ὅποια ἀφ' ἑτέρου συναίσθησις! Ὁ ἄνθρωπος εἰσερχόμενος ἐν τῷ σπηλαίῳ τούτῳ, καὶ ἀναμιμνησκόμενος ὅτι ἐντεῦθεν ἐξεχύθησαν αἱ πᾶσαν τὴν κτίσιν φωταγωγοῦντες ἱεροὶ μαργαρίται, ἐκ στόματος ἐνὸς ἐξορίστου, ἀνακράζει· « Κόσμε, κόσμε! ὅποιον τὸ πεπρωμένον σου! . . . »

Ἐγγραφοὶ ἐν Κυθήροις κατὰ μῆνα Ἰούνιον 1857.

Η ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΜΑΣ.

Τὰ ἀρχαῖα ἔθνη καὶ ἰδίως οἱ Αἰγύπτιοι, ὅτε ἤκουζον ἐπὶ πολιτικῇ συνέσει καὶ ἐθνικῇ δυνάμει, ὄχι δὲν ἐπέτρεπον εἰς ἀπεγνωσμένα ὄντα τὴν διεύθυνσιν τῶν κοινῶν τῆς πατρίδος των πραγμάτων, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐδίκαζον μετὰ θάνατον, καὶ ἀν εὑρισκόν τὸν βίον αὐτῶν ἀνεπιληπτον ἐπέτρεπον τὴν ἐπίσημον τούτων ταφὴν, ἄλλως ἔπρεπε νὰ ταφῶσιν ἐν μεσονυκτίῳ καὶ ἐν πάσῃ σιγῇ. Σήμερον δὲ τί γίνεται παρ' ἡμῖν; οἱ κάπηλοι τῶν ἱερωτέρων προσκαλοῦνται εἰς τὰς ἀνωτάτας τῆς ὑπηρεσίας βαθμίδας, καὶ ἀν τις ἐξελέγξῃ αὐτοὺς ἀποκαλεῖται ὕβριστής. Τοῦτ' αὐτὸ συνέβη καὶ εἰς ἡμᾶς, ἐξελέγξαντας ἐν παρόδῳ τὸν θεοσυγῆ Βάλβην διότι ἠσέβησε περὶ τὸ 40 ἔτος τῆς ἡλικίας του εἰς τὰ ἱερώτατα, ἐμπαίξας Θεὸν καὶ ἀνθρώπους, μᾶς ἀπεκάλεσαν ὕβριστὰς τοῦ ἐναρέτου τούτου ἀνδρός, διότι δυστυχῶς τοιαύτην ἐνεδύθη ψευδῶς ἡμῶς χλαμύδα.

Τούτων οὖν ἕνεκεν προκαλοῦμεν τοὺς ὑπερασπιστὰς αὐτοῦ νὰ μᾶς εἴπωσι δημοσίᾳ.

α) Ἐὰν ὁ πρῶην ἱεροδιάκονος Βάλβης κατὰ τοῦ ὁποίου σφοδρὰ ἐπιτίμια ἐξεσφενδονίσθησαν ὑπὸ τῆς Μ. Ἐκκλησίας, δι' ἃς τῷ ἀποδίδουσι δικαίως τε ἢ ἀδίκως φρικτὰς ἱεροσυλείας, ἐὰν λέγωμεν ἔπρεπε νὰ ἦναι καὶ δημόσιος λειτουργὸς σήμερον· καὶ

β) Ἐὰν ἡ πράξις περὶ ἧς κατηγορεῖται ὁ Βάλβης τοῦ νὰ κείρῃ τὸν πώγωνά του εἶναι δικαία καὶ ἐντιμος, καὶ ἐὰν οἱ κανόνες τῆς Ἐκκλησίας μας δὲν ἀποκλείουσι τοὺς τοιοῦτους ἰσοβίως τῶν δημοσίων ἐπαγγελημάτων, τότε, ἢ κηρύττομεν δημοσίᾳ τὴν ἀπάτην μας, ἢ δημοσίᾳ θέλομεν καταδείξει ὅτι ὑπάρχουν ἄνθρωποι ἐν τῇ κοινωνίᾳ, οἵτινες, εἴτε ἐξ ἀγνοίας, εἴτε ἐκ φιλοπροσωπίας ἀνατρέπουσι τὰς βάσεις τοῦ παναμώμου ἡμῶν θρησκευματος. Ἐνόσω ὅμως δὲν τολμήσωσι νὰ ὑπερασπισθῶσι τὸν κ. Βάλβην δημοσίᾳ ἢ αὐτὸς οὗτος ἑαυτὸν, δὲν ἔχουν δίκαιον νὰ αἰτιῶνται τοὺς Ἀστέρας.

Καὶ διὰ νὰ μάθωσιν οἱ μὴ εἰδότες τί ἐστὶ Βάλβης, καὶ πόσον ἐπίφορον καὶ βαρὺ εἶναι τὸ ἔγκλημα εἰς ὃ περιέπεσαν ἐν γνώσει,

ὡς ἀκούσωσι πῶς τὸν ἀπεκρίθη γεραρός καὶ σεβάσμιος ἱεράρχης·
 «Ἦλθα, τῷ λέγει ὁ Βάββης, νὰ κάμω καλὸ καὶ μὲ ἐξυβρίζει ὁ
 τύπος.» Ὅχι ὁ τύπος, τὸν ἀπεκρίθη ὁ σεβάσμιος Ἀργολίδος,
 ἀλλ' αἱ πράξεις σου καὶ τὰ ἔργα σου! Λοιπὸν ἄνθρωπον ὄντες ἀ-
 φορίζει ἡ ἐκκλησία πῶς τὸν φέρετε ἐπὶ κεφαλῆς τῶν πραγμά-
 των; Καὶ ἡ τοιαύτη ἀναγόμεναι δὲν ἐξυβρίζει τὴν ἐκκλησίαν; ἢ
 καὶ ἐξυβρίζουσα αὐτήν, ποῦ ἴσταται τότε ἡ πολιτεία; Αἱ! κύ-
 ριοι! δύνασθε νὰ θυσιάσητε τὴν πολιτικὴν ὑπὲρ τῆς πολιτικῆς
 σας, οὐχὶ ὅμως καὶ τὴν θρησκείαν ὑπὲρ τῆς φρενοτροπίας σας,
 καὶ ἂν ἐντὸς τῶν Ἀθηνῶν ὑπάρχουν ὅ ἢ 10 ἐξαμβλώματα προ-
 στατεύοντα τὰς ἐξαμβλωματικὰς πράξεις σας, δυνάμεθα νὰ σᾶς
 διαβεβαιώσωμεν ὅτι ἐν ταῖς ἐπαρχίαις δὲν ἔχετε οὔτε δύο οὔτε
 πλειοτέρας τοῦ μηδενὸς ψήφους.

Ἐν τούτοις ἐπικαλούμεθα, ἐπειδὴ καὶ μᾶς προκαλοῦν τὰ ἀργυ-
 ρώνητα καὶ κεκαυτηριασμένα ὄντα, τὴν ἀποβολὴν τοῦ Βάββη πά-
 σης δημοσίας θέσεως· ἐν πάσῃ δὲ περιπτώσει καὶ δὲν εἰσκακω-
 σθῆ ἡ φωνὴ μᾶς ὡς ἐγερωμένον ἐναντίον πάσης αὐθαιρεσίας·

ΤΟ ΠΟΥΛΙ ΤΟΥ ΠΙΝΔΑΡΟΥ.

Ἦθελα νᾶμουνε πουλί, πουλί τοῦ παραδείσου·
 νὰ πέταγα ψηλά, ψηλά, νὰ πάγω στὰ οὐράνια,
 νὰ ἰδῶ τᾶστέρια τὰ λαμπρὰ,
 ποῖα πελάγη τὰ χωροῦν·
 ποιὲς ῥίζες τὰ βασταίνουν·
 τὸ πῶς τὴν νύχτα φέγγαυε
 καὶ τὴν ἡμέρα σβένουν.

Νὰ ἰδῶ καὶ τὸ ξαγνάντισμα, τοῦ ἡλίου τὴν αὐγούλα,
 ποῦ ἡ φύσις ὅλη ἔρημη, νυχτοσαβανομένη
 Ζητᾷ βοήθεια ἀπ' τὸ Θεὸ, γυρεύει τὴ ζωὴ της
 Σὺν οἱ νεκροὶ στὸν τάφο τους, τὴν ἄλλη παρουσία,
 καὶ τὴν Ἀθανασία!

Νὰ ἰδῶ τὸ θρόνον τοῦ Θεοῦ, ποῖα λάμπει τὸν στολίζει·
 τοὺς ἀετοὺς ποῦ τὸν κινοῦν κι' ὄλο ψηλὰ πετιέται,
 καὶ δὲν τὸν βλέπει τὸ γιαλὶ, τάνθρώπινο τὸ μάτι·
 τί ἔχει τᾶστέρια φάρεμα, τὸ ἥλιο του ἀνθῶνα
 τὸν κεραυνὸ κορῶνα.
 «Ψεύδη τὰ Τηλεσκοπία
 καὶ ἡ Ἀσρολογία·
 δὲν ἀνευρίσκεται ὁ Θεὸς
 μὲ τέτοια μαγγανία».

Ὅταν προφήται ἐλέγανε στὸν κόσμον τὰ καλὰ του
 τὴν ἔλευσι τοῦ Ἰησοῦ, καὶ τὰ προστάγματά του·
 ὦ, ἦτο πάρα-κάτου.

Τώρα μᾶς ἄρησ' ἔρημους σὲνα σωρὸ φονειάδες,
 ποῦ τρώγαυε τὰ σπλάγχνα μας, ροφοῦν τὰ αἱματὰ μας;
 ζητοῦνε καὶ τὸν ἥλιο (α), στὸν κόσμον νὰ μὴ φέξῃ·
 ζητοῦν κι' αὐτὸν νὰ σβύσουνε! ποῦ νὰ σβυσοῦν τὸ φῶς τους!
 καὶ τυραννία πουθενὰ στὸν κόσμον μὴ ὑπάρξῃ·
 Ἐοὐ λαοῦ ὡς σηκωθῆ, Θεὸς ὡς τὸ προστάξῃ!

Ἡ ΖΑΚΥΝΘΙΑ ΕἰΣ ΤΟ ΠΕΡΙΓΙΑΛΙ.

Ξαναφαίνει ἡ αὐγούλα, γλυκὰ, γλυκὰ
 καὶ χρυσώνει τὴν κτίσι, πελάγια, βουνά.
 Τᾶστέρια ἀρμώνουν, ἓνα τοῦ ἄλλου πετᾷ
 ἀγάπης γυρεύουν ἀγάλη, χρυσῆ φωλιά.
 Τοῦ Ζεφύρου ἡ αὔρα ζωὴ νέα σκορπᾷ
 ποτίζει τῆς γῆς τοὺς κόρφους, μῦρα, δροσιά.
 Τὰ πουλάκια κελαδοῦνε μελωδικά·
 φτεροβολοῦν στὰ κλαράκια! χιτίζουν φωλιά.
 Ἦχοῦν οἱ λόγγοι, ὡς νᾶχουν ἔμφυχό τι·
 κάθε κλαράκι βαστᾷ τεράκι πουλί.

(α) Τὸ φῶς τῆς παιδείας, ὅπερ καταδιώκεται ἐμμέσως τε καὶ
 ἀμέσως πανταχοῦ τῆς γῆς σήμερον.

Τὸ κύμα θαλάσσης βάλνει μουρμουριστά
πετοῦν στὸν ἀφρό του πλοῖα φτερακιστά.

Ἡ φύσις ὅλη ἀνθίζει κρυφογελά·
σκορπάει λελούδια, βόδα καὶ ἀνθη τερπνά.

ῥέουν τὰ πάντα με ἀρμονία ἐρωτική,
καὶ μόνη μία νέα Ζακύνθου ἢ καλλονή,
με τὴ φύσι μαλώνει! στὸ περιάλι θρηνεῖ!
«Φύγε τὴν λέει ἢ ἀν φύσις ἀρμονική
»δός μου τὴν ἀρμονία καρδιά ἐρωτική.

»καρδιά, ποῦ μοῦ εἶπες, καὶ μοῦ εἶπε νὰ ἀγαπῶ
»ἢ, ἀν ψεῦτρα! πέφτω στὸ πέλαγος, θά πιγιῶ!

»δός μου εἰκόνα ποῦ βλέπω στὴν κυματιά,

»ποῦ μ' ἐζωγραφίσθη τὴν ἐσχάτη βραδιά,

»ποῦ με εἶπε καὶ τῆς εἶπα, κρυφὰ μυστικά!

»μέσα εἰς τὴν βαρκοῦλα, λόγια λαχταριστά!

— Πότε ψυχὴ τῆς ψυχῆς μου! θε νὰ σὲ ἰδῶ; »

— Γρήγορα φῶς μου! φτερά θὰ κάμω νάλλθῶ!

— ἔχε γειὰ λαχταρῶ!

— στὸ καλὸ, στὸ καλὸ!

— σὲ θωρῶ, σὲ θωρῶ.

Ἡ ΙΔΙΑ.

Νυχτοβραδιάζει στὴν ἀκροθαλασσιά.

δὲν ἀναδεύει φωνή, φίλου, χεῖλη χρυσᾶ
νὰ τῆς εἰπῆ, χαῖρε, ὦ κόρη, ψυχὴ, καρδιά!

*Αἰ! πῶς νὰ ἀλησημονήσῃ τὴ χρυσῆ της σκιά!

Τάστέρια ἀνάφτου καὶ σβένουν, βράδυ, πρωί·
ἢ νέα στὸ περιγιάλι στενάζει, θρηνεῖ·

τοὺς θρήνους της τούτους, ἀκούουσι τὰ πουλιά·

κι' ἀνεπετοῦνε, παύουν, γλυκιάτους λαλιά·

τὰ φτερά τους μαδοῦνε καὶ τὰ βίχουν στὴ γῆ·

ὡς νὰ συμπάσχουν κ' ἐκεῖνα ὁμοῦ με αὐτά·

Ναύτης ὄρατος, ἀκούει ὀλολυγμούς·

προβαίνει στὴ νέα με λόγους ἐρωτικούς.

«χαῖρε, ὦ νέα, Ζακύνθου, ἄνθος, χαρά!

»σὲ προσφέρω με πίστι, ζωὴ καὶ καρδιά»!

»Αὐθάδη ναύτη! λόγια δὲν θέλω ἐρωτικά·

»προκρίνω τάφο! πελάγου τὴν κυματιά·

»τὸν τάφον ὡς ἀρραβῶνα καὶ γάμου χαρά·

»ἀν ἀπιστήσω εἰς τῆς ἀγάπης μου τὴ σκιά»!

«Εἰς τὴν καρδιά μου δὲν χωρεῖ ἄλλη καρδιά

»τὴν καρδιά μου νὰ πάρῃ, ἀπὸ τὴν καρδιά...!»

»ποῦ με εἶπε καὶ τῆς εἶπα κρυφὰ, μυστικά·

»μέσα εἰς τὴ βαρκοῦλα με δάκρυα λαχταριστά

»ζωὴ νὰ μ' ἔχη καὶ νὰ τὴν ἔχω διὰ ζωὴ·

»ἢ, ἀν πεθάνῃ, νὰ πεθάνω κ' ἐγὼ με αὐτή»!

Ἡ ΜΑΤΑΙΟΤΗΣ.

Χορτασμένος εἰς ταῖς πίκραις, εἰς τὰ πλούτη, τὴ χαρὰ,

μάταια θωρῶ τὰ πάντα εὐτυχία, συμφορὰ·

»Ἄν κανένας εἰς τὸν κόσμον λέγει πῶς αὐτὸς κρατεῖ,

σφαῖρα π' ἀστραπογυρίζει, καὶ τοτὲ δὲν σταματεῖ·

εἶναι ἄθλιος καὶ κοῦφος καὶ ποτὲ ἐννοεῖ

πῶς θε νάλλθῃ μαύρη ἡμέρα, στὴ μωρία νὰ θρηνεῖ.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ.

Ἄγομεν διὰ τοὺς ὀθωνιστάς, μὰ ἔχομεν καὶ οἱ ἐπαναστάται
κουμάσια ποῦ τὸ πῆρ' ὁ διάβολος.

Ἐπαναστάτης. Διατί; ποίους ἔχομεν;

Τί θέλεις καὶ δὲν ἔχομεν, κλέπτας τῶν δημοσίων, ψεῦστας,
συκοφάντας, ἀφίλους, ἀσυνειδήτους, ἀγυρτίαν εἰς τὸν τοῖφά μας
ὀγδοήκοντα καντάρια! Τί δὲν ἔχομεν;

Καί εἶναι πολλά εἰς ἓνα ταῖσ' ἄν ὀγδοήκοντα καντάρια ἀγυρτία; Ὀλίγα σοῦ φαίνονται; Ὁ Σίμος ἐπώλησεν εἰς 17 ἐτῶν ἀντιπολίτευσιν κατὰ τοῦ Ὁθωνος ὀγδοηκοντάκις ὀγδοηκοντακισχίλια καντάρια ἀγυρτίαν.

Τί λέγεις; εἶναι ἀνώτερος αὐτός τοῦ ἐδικοῦ μας Γουῦδα;

Καί τί ἔκαμεν ὁ Γουῦδας, μήπως ἐκλήθη ὑπουργός τοῦ αἵματος;

Αἴ! ὁ Σίμος ἔβαψε μίαν φορὰν τὴν γῆν μὲ τὸ αἷμα καὶ μὲ τὰ δάκρυα, ἀλλ' ὁ Γουῦδας ταράττει αὐτὴν καθ' ἑκάστην.

Πῶς; δὲν πιστεύω ποτὲ ὁ Γουῦδας νὰ ἦναι ἀγύρτης, καὶ ἂν ἔχη καὶ ἐλαττώματά τινα μὴ τὰ μαρτυρῆς, γιὰ τὴν θὰ μαρτυρήσῃ καὶ αὐτὸς τὰ δικά σου καὶ τότε θὰ γίνωμεν ἀπὸ δυὸ χωρῖα δὲν θὰ μᾶς ξεμπλέξῃ ὁ διάβολος.

Ἰσα, ἴσα, διὰ νὰ γελάσῃ ὁ διάβολος θὰ εἰπῶ ἐγὼ τὰ ἰδικά του καὶ ἐκεῖνος τὰ ἰδικά μου καὶ νὰ χωρίσῃ ἡ ἕρα ἀπὸ τὸ σιτάρι.

Εἶσαι ἐπικίνδυνος ἄνθρωπος, καὶ δὲν θέλω μαζὺ σου λογαριασμούς.

Ναί, ἄς τοὺς ξεμπερδεύσωμεν ἢ ἂν θέλῃς ἄς τοὺς ξελογαριάσωμεν. Μάλιστα! — Ξελογαριάσέ μου λοιπὸν τὸν Γουῦδα! ἀρνήσαι ὅτι εἶναι ἐπαναστάτης;

Τὸ ἀρνοῦμαι! — Διατί; — Διότι δὲν ἤξεύρεις τὸ αἴτιον δι' ὃ ἐπανεστῆ κατὰ τοῦ Ὁθωνος καὶ διατί ἐστασίασε καὶ ἐφυλακίσθη.

Σὲ παρακαλῶ νὰ τὸ μάθῃς· ἔλα γιὰλὸ, γιὰλὸ.

Λέγε μου λοιπὸν διότι ἔσκασα! — Ὁ Γουῦδας εἶναι ἰατρός καὶ σὲ ἰατρῆσει. Τὸ ἤξεύρω· ἤξεύρεις ὅμως τί ἰατρός εἶναι; . . .

Μὰ, τί διάβολο! δὲν εἶναι μήτε ἰατρός; — Εἶναι καὶ τῆς ἀστυνομίας ματατορόρος.

Τί; κάμνει τὸν κατὰσκοπον; — Ὁχι, ἀλλ' ὡς ἰατρός κατήγγειλε μίαν νέαν ὅτι πάσχει ἀπὸ εὐλογίαν, καὶ ἀφοῦ ἡ ἀστυνομία ἔστειλε τὸν ἰατρὸν τῆς πόλεως καὶ εὔρε τὴν νέαν πυρέτουσαν, ὁ Γουῦδας ἀγανακτίσας κατὰ τοῦ ἰατροῦ, διότι δὲν ἐπρόδωκε τὸ καθήκον αὐτοῦ, ἔδραμε τότε εἰς τὸ ὑπουργεῖον, ἐκίνησε τὰ ἄνω κάτω καὶ ἐπέμεινε εἰς τὸ νὰ σταλῶσι πάντε ἰατροὶ νὰ ἐπισκεφθῶσι τὴν νέαν βεβαιόνων ἐν γνώσει τῆς ἐπιστήμης του ὅτι αὐτὴ πάσχει ἀπὸ εὐλογίαν, καὶ ἀφοῦ οἱ ἰατροὶ κατέδειξαν

καὶ πάλιν αὐτὸν ψευδόμενον, ὁ Γουῦδας τὸ γουῦδι τὸ γουδοχέρι, ἐπιμένει νὰ θεωρῇ τὴν νέαν πάσχουσαν, ἐνῶ ὑγιαίνει καὶ τὸν διδιδει φάσκελλα, καὶ τοὺς ἐπισκεφθέντας τὴν νέαν ἑπτὰ ἰατροὺς ψευδομένους.

Μὰ διατί κατήγγειλε τὴν νέαν; δὲν ἐθαυρόντο νὰ τρέχῃ ἐν μέσῳ τοῦ καύσωνος καὶ νὰ ταράττῃ τὴν ἡσυχίαν τῶν πολιτῶν; Μήπως λαμβάνει ἀπὸ τὴν ἀστυνομίαν καμμίαν ἀμοιβήν;

Ἀπὸ τὴν ἀστυνομίαν δὲν πληρώνονται εἰμὴ οἱ ὠτακουσταί, οἱ κυνοκτόνοι, οἱ δῆμιοι, οἱ ἀποπεμπόμενοι τοῦ κράτους κακῆς διαγωγῆς ἄνθρωποι καὶ οἱ ἐπαῖται. Ὁ Γουῦδας δὲν ἤξεύρω τί εἶναι σήμερον. Γνωρίζω μόνον, ὅτι μέχρι τινὸς ἐπληρώθη ἑπτακισχίλιας δραχμάς τὰς μὲν ἀπ' εὐθείας, τὰς δὲ παρὰ τῆς ἀστυνομίας διὰ ποῖον λόγον καὶ ὑπὸ ποίαν ιδιότητα ἔλαβε ταύτας ἀγνοῶ. Ἐμαθον προσέτι ὅτι ἐζήτησε καὶ δάνειον παρὰ τῆς Α. Μεγαλειότητος 60 χιλ. δραχμῶν.

Πῶς, ἐθεώρησε τὸν βασιλέα ὡς τραπεζίτην; — Αὐτὸς ἤξεύρει καὶ δύναται νὰ μᾶς εἰπῇ πῶς τὸν ἐθεώρησε. Φαίνεται λοιπὸν ὅτι εἶναι ἀργυρολόγος καὶ συκοφάντης.

Μὰ ποῖον ἐσυκοφάντησε; — Δὲν ἤκουσες ἀνωτέρω πόσας πικρίας ἐπότισε δεκαπενταετῆ νέαν καὶ τοὺς γονεῖς τῆς; (α) Δὲν ἔμαθες πρότερον, ὅτι τὰ δικαστήρια ἤλθαν ἄνω κάτω διὰ μίαν ἄλλην καταγγελίαν περὶ φθορᾶς γυναικὸς τινος; — Καὶ τί ἀπεδείχθη; — ἡ ἀγυρτία!

Δὲν ἤξεύρεις καὶ ἄλλα; — Ποῖα; — ἐδολοφόνησεν ἠθικῶς καὶ τὸν συντάκτην τῆς Μερμυνης. — Πῶς; — Τὸν ἄφησε προσωρινῶς οὗτος ὡς διευθυντὴν τῆς ἐφημερίδος του καὶ ὁ Γουῦδας ἐνεθυμήθη τὸν Βούρον, τὸν καὶ τὸν, καὶ ἐζήτησε νὰ ξεχύσῃ διὰ τῆς ἀθώας Μερμυνης τὸν Ἴον τῆς καρδίας του.

(α) Ἐνίοτε ὁ φονεὺς δὲν πταίει! Διατί κ. Γουῦδα νὰ ταράξῃς τοσοῦτον ἀπανθρώπως τὴν οἰκογένειαν ταύτην καὶ ν' ἀποδειλιάσῃς τὴν ἀσθενή; οὔτω πως θεραπεύονται οἱ πάσχοντες; οὔτω πολιτεύονται οἱ ἰατροὶ; καὶ ἂν ἓνας συγγενὴς τῆς σοῦ ἐγουδίξῃ τὰ κόκκαλα, τίς νόμος ἤθελε τὸν καταδικάσῃ; Δὲν ἐντρέπεσαι δυστυχῆ ἄνθρωπε; δὲν ἡσυχάζεις!

Μὰ εἶναι λοιπὸν ἐπίβουλος ἄνθρωπος· καὶ κάτι περιπλέαν. —
Τί; Τρελλο-πολιτικός.

Τί λέγεις· τρελλοπολιτικός! εἶναι σημαντικός ἄνθρωπος. Πῶς τὸν γνωρίζεις;

Μὰ νά, μία ἡμέρα, κατὰ τὸν Φεβρουάριον ν. ε. εὐρέθεις εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῆς δικαιοσύνης ἦλθε καὶ αὐτός, καὶ ἐκεῖ παρησιάζατο κόπτει τὸν ὑπουργὸν κ. Παππαζαφειρόπουλον καὶ τὸν λέγει ὅτι ἀπαιτεῖ ἐντὸς μιᾶς ἐβδομάδος νὰ δικασθῆ καὶ νὰ ΚΑΤΑΔΙΚΑΣΘῆ ὁ φονεύσας τὸν Λύτρον, ἄλλως ἀναχωρεῖ τῆς Ἑλλάδος καὶ τὸ παράδειγμα του θὰ ἀκολουθήσῃ τὸ ἡμῖσι τῆς πρωτεύουσας.

Καὶ τί τὸν εἶπεν ὁ ὑπουργός; — Ἐξήτει νὰ τὸν καταπραύνη μὲ νομικὰ ἐπιχειρήματα, ὅτι πρὶν ἢ ἐκδοθῆ βούλευμα καὶ παραπεμφθῆ εἰς δίκην καὶ συστηθῆ κακουργιοδικεῖον δὲν εἶναι εὐκολὸς ἡ ἐκδίκασις του.

Εὐχαριστήθη εἰς τὰς παρατηρήσεις τοῦ ὑπουργοῦ; — Ὅχι, ὄχι, ἐπέμενε. — Τί ἐξήτει; — Νὰ συστηθῆ ἑκτακτὸν δικαστήριον! ὡς τῆς παραφροσύνης του.

Καὶ πῶς ἐλήξεν ἡ σκηνὴ αὕτη; — Εἰς τῶν παρευρεθέντων ἀπολέσας τὴν ὑπομονὴν τὸν εἶπε· κ. Γουδας, ἀπειλεῖτε ἐλέπω τὸν ὑπουργὸν καὶ τὴν κοινωνίαν, ὅτι θὰ φύγητε καὶ θὰ σὰς ἀκολουθήσῃ τὸ ἡμῖσι τῆς πρωτεύουσας. Δύναμαι νὰ σὰς διαβεβαιώσω ὅτι τὰ ἴχνη σας δὲν θέλει ἀκολουθήσει οὐδεὶς, ἐπομένως ἡ φυγὴ σας οὔτε νὰ ζημιώσῃ, οὔτε νὰ βλάψῃ δύναται τὴν Ἑλλάδα, ἀρκεῖ μόνον νὰ μὴ ζητήσῃτε ἐξοδα τῆς ἀναχωρήσεώς σας ὅπως ἐζητήσατε καὶ ἐλάθετε διὰ τὴν ἐπάνοδόν σας, καὶ τότε κατευόδιον! Ταῦτα ἀκούσας ἔμεινεν ἐμβρόντητος καὶ ἀνεχώρησε τοῦ ὑπουργείου ξηρὸς καὶ μαγαμέρος.

Τί λέγεις; εἶναι ἀληθῆ ταῦτα; καὶ πόσα εἰς τὸ κατόπιν περιεργότερα! εὐγε λοιπὸν τοῦ δραχμοφόρου ἐπαναστάτου!

Μὰ ὁ καυμένος ἔφαγε, μὰ ἔπαθε κατὰ τὸ παρελθόν. — Ἐπαθε διότι δὲν τοῦ ἔδιδον νὰ φάγῃ. — Πῶς εἶναι αὐτὰ τὰ πράγματα; ἐγὼ δὲν τὰ ξεύρω, δὲν τὰ κούσα ποτέ μου. — Ποῖος νὰ τὰ εἰπῆ; — Αἱ πατζαβούρες τῶν Ἀθηνῶν, εἶναι βουτηγμένες εἰς τὴν λύγδα, εἶναι σχεδὸν μουτζουρωμένες δὲν ὑπηρετοῦν, ἐξαίρεσει ὀλίγων, σύστημα καὶ ἀρχάς, ἀλλὰ κυττάζουν ποῦ τὰ ψιχία, ποῦ τὰ κολυβά νὰ δράμωσι σὰν τὰ ὄρνια στὴ βοσκή. — Λοιπὸν τρώγουν τὰ σπλάγγνα τοῦ ἔθνους. Ναι, φίλε μου, ναι!

Τί ἐξήτει ὁ Γουδας; — Αὐτὸς ἐξέδιδε τὴν Μέλισσαν, ἐφημερίδα, ὡς ἔλεγεν ἐπιστημονικῶν τὸ ὑπουργεῖον τὸν εἶχεν ὑποσχεθῆ νὰ λαμβάνῃ 50 ἀντίτυπα ἐν ὅσῳ δὲν ἀνεμιγνύετο εἰς τὰ πο-

λιτικά· ὁ Γουδας ἐπαλινώθησε, τὸ ὑπουργεῖον διέκοψε τὴν συνδρομὴν τῶν 50 ἀντιτύπων, ὁ Γουδας ἐπιτίθεται βαρῶς κατὰ τοῦ ἐναρέτου ἱατροῦ κ. Βούρου θεωρῶν αὐτὸν ὡς παραίτιον τῆς λείας του, τὰ δικαστήρια τὸν καταδικάζουν, καὶ ὁ Γουδας ἔνεκεν τῆς μὴ πληρωμῆς τῶν 50 ἀντιτύπων, ἐγένεεν ἐπαναστάτης! Τοῦτο εἶναι τὸ ἱστορικὸν τοῦ μεγάλου τούτου πολιτικοῦ. Λοιπὸν τί πταίει εἰς τὰ ἐνταῦθα τὸ τότε καταχθόνιον Σύστημα, καὶ ὁ ἀφιλοκερδῆς, ὁ φιλελεύθερος, ὁ, καὶ ὁ τόσα ὁ, Γουδας; ἄς ἀποφανθῆ τὸ κοινόν.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Μία ξενόφυλος ἐφημερίς εἶπεν ὅτι ὁ κ. Κουμουνδοῦρος ἐγάντζωσε τὰ νύχια του εἰς τὸ ὄρος τοῦ Ἀραράτ καὶ δὲν τὰ ξεκολλάει ὁ διάβολος! ἔννοιά σας, λέγει ὁ κ. Χρηστίδης, θὰ τὸν ξεριζώσω τὸν κουλχανῆ πατόκορφα, καὶ θὰ τὸν στείλω στὸν Γολγοθᾶ. Καὶ τὸν σταυρὸν ποῖος! Νομίζετε ὅτι δὲν τὸν ἠτοίμασαν οἱ νομιμόφρονες; Αὐτοὶ εἶναι στενὰ συνδεδεμένοι μὲ τὸν κ. Κουμουνδοῦρον. Ἄ! ἐλύθησαν πρὸ πολλοῦ. Ὅχι ἀπατάται. Κυττάξτε τὴ δουλειά σας, δὲν ἠξέυρετε σεῖς ἀκόμη, οἱ νομιμόφρονες δὲν καταδέχονται νὰ ἔχουν συνάφεια μὲ τὰ ἀγρίμια τοῦ ὄρους· εἶναι οἱ ἄνθρωποι τῆς πῆττας. Μὰ θαρῶ πῶς ἀγαποῦν καὶ ταῖς ξυνόρογες ποῦ περισεύουν ἀπὸ τὸν Καμπούρογλου· ἡ κοιλιὰ αὐτοῦ χωνεύει καὶ ξυνόρογες καὶ κριθαράπητες καὶ ὅ,τι ἄλλο βάλει μετὰ τὸ νεῦ σου κύριε ρίζοσπάστα.

— Καὶ ἄλλο δυστύχημα! ὁ κ. Σπόννεκ κατελήφθη ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ πάθους τῆς νοσταλγίας καὶ, ὡς λέγεται, ἀποχαιρετᾶ τὴν Ἑλλάδα. Εὐχόμεθα αὐτῷ κατευόδιον, καὶ εἴθε ἡ παρουσία του εἰς Κοπενχάγην ἀνεγείρῃ τὴν πατρίδα του ἐκ τοῦ χάους ἐκείνου εἰς τὴν ἔρριψεν ὁ ἐγωϊσμός καὶ ἡ φιλαυτία τῶν κυβερνώντων. Καὶ τῷ ὄντι, ὁ κ. Σπόννεκ, ὡς ἀνὴρ μετρίφρων, ἀμνησικακος, ἄτυφος, θὰ κατορθώσῃ πᾶν ὅ,τι μάταιοι ἀγῶνες κατώρθωσαν.

Τίς δὲ θὰ διαδεχθῆ αὐτόν; ἡμεῖς νομίζομεν ὅτι δὲν ἀπαιτεῖται οὐδεὶς, καθ' ὅσον ὁ βασιλεὺς ἡμῶν ἔχει τὰ παρὰ τοῦ νόμου πρεσβεῖα τοῦ συμβουλευέσθαι, ἀντὶ παντός ἀνευθύνου συμβούλου, τὰν ἡγεμονεύοντα νοῦν.

— Μανθάνομεν εὐχαρίστως, ὅτι ἐκλέγεται ἀνυπερθέτως ὡς πληρεξούσιος ἐν Ἑπτανήσῳ καὶ ὁ μόνος ἐπιζῶν Καποδίστριας υἱός

τοῦ Γεωργίου. Δόξα τῷ Θεῷ, ὅτι ἐνεθυμήθησαν οἱ Ἑπτανήσιοι τὸν γόνον Καποδιστρίου ὕστερον ἀπὸ τόσα ἔτη. Ἀλλὰ διατί μία κοινότης, ἢ ἐπαρχία ἢ νῆσος νὰ μὴ ἐκλέξῃ καὶ τὸν περιφανέστερον γόνον τοῦ ἑλληνικοῦ γένους, τὸν Ὑψηλάντην; Δὲν εἶναι αἰσχρὴ, δὲν εἶναι ἐντροπὴ οἱ Ἕλληνες νὰ παραγνωρίζωσι τὰς μεγάλας τοῦ ὑψηλάντικοῦ οἴκου θυσίας καὶ τὰς εὐγενεῖς τῶν ἀρετῶν; Ὑπουργοὶ, λαοὶ, ποιμένες, γεωργοὶ, βιομήχανοι, ὅσοι πνέετε τὴν ζωογόνον τῆς ἐλευθερίας αὔραν, καὶ σὺ κλῆρε σεβάσμιε, ἐνθυμηθῆτε ὅτι οφείλετε, ἀν ὄχι τὸ ὄλον, τοῦλάχιστον τὸ ἥμισυ τῆς ἐλευθερίας σας εἰς τὸν Ὑψηλάντικόν οἶκον! μὴ πλέον ἀχαριστία!

— Ἐχομεν κάτι εἰς τὰ κατόπιον· πρόκειται περὶ ἐνὸς κληρικοῦ· ἀν ἐννοήσῃ ὅτι τὸν ἐννοιώσαμεν, εἴμεθα εὐτυχεῖς. Ἄμποτε νὰ συνέλθῃ εἰς τὴν εὐθεῖαν ὁδόν.

— Τὸν παλῶ καιρῷ, λέγουσιν οἱ μακαρίτες, αἱ θέσεις ἐπωλοῦντο καὶ ἀγοράζοντο· καὶ ὁ κύριος Λουκάς Πάλλης ἠδύνατο τότε νὰ διορίξῃ ὡς δημάρχους τοὺς ληστοτρόφους· τώρα ὅμως δὲν ἠξυβρομεν τί διάβολο γίνεται· οἱ τότε ὑπάλληλοι ἀν καὶ ἠγόραζον τὰς θέσεις ἐν μέρει, δὲν ἦσαν οὔτε κλέπται τῶν δημοσίων, οὔτε χρεωκόποι· τώρα ὅμως ἠθικοποιήθησαν τοσοῦτο τὰ πράγματα, ὥστε προχθές, λέγει τὸ *Melior*, ἐφημερὶς συντηρητικωτάτων ἀρχῶν, ὅτι ἐδιωρίσθη ὡς ὑποπρόξενος εἰς ἐπαναστάτης ἀπὸ τοὺς τετρακίς χρεωκοπήσαντας. Εἶναι ἀληθές τοῦτο κ. Καλλιγᾶ; ἀν τῷ ὄντι, πρέπει νὰ ἀνακαλέσῃς τὸν αἰσχρὸν τοῦτον διορισμόν· τὸ διορίζειν καὶ παύειν δὲν εἶναι ὡς νομίζεις ἐλαστικὸν ὅπως ἡ δικηγορία διὰ νὰ ὑπερασπίξῃσαι τὸν δολοφόνον, τὸν ληστὴν, καὶ νὰ διίσχυρίζῃσαι εἰς τὴν ἀθωότητά του. Γνωρίζομεν ὅτι ἡ συνέδρισις τῶν δικηγόρων εἶναι ἐλαστικὴ, ἢ ἕξις αὐτῶν κατέστη δευτέρα φύσις, ἀλλὰ καὶ τῆς κοινωνίας τὸ ὅμμα εἶναι ἀγρυπνο, καὶ ἡ ὄργη τῆς μεγάλης!

— Πρὸ ἡμερῶν καλέσας εἰς συμβούλιον ὁ ἐντιμὸς δήμαρχος Πειραιῶς τοὺς ἀξιωματικούς τῆς ἐθνοφυλακῆς τοῖς ἐπρότεινεν ἵνα διακοψῶσιν ἐπ' ἀορίστῳ διὰ πρωτοκόλλου τὰ γυμνάσια. Εἰς δὲ τῶν ἀξιωματικῶν ἐννοήσας τὸν σκοπὸν τοῦ δημάρχου, τὸν ἐρωτᾷ διακοπὴν θέλετε κ. δήμαρχε ἢ διάλυσιν; ἡ ἐθνοφυλακὴ, λέγει ὁ δήμαρχος, εἶναι νομίζω περιττὴ εἰς τὴν ἤδη ἀποκατάστασιν τῶν πραγμάτων. Τώρα ποῦ μᾶς ἐξηγήσατε τὸν σκοπὸν σας, τὰ ὄπλα δὲν τὰ δίδομεν, ἀπεκρίθη τρίτος, καὶ οὕτω διελύθη θορυβωδῶς τὸ συμβούλιον· εὐγέ σου κ. Λουκά Πάλλη!

— Ἐρωτηθεὶς ὁ κ. Σίμος διατί ἡ Αἰγὴ ἀναδιφίξει τὰ κεκο-

νιασμένα; οὕτω λέγει τὴν ἐσυμβούλευσεν ὁ τυμβοροῖχος Βάλβης! Σὺ δὲ, ποίαν συμβουλὴν τῇ ἔδωκες; νὰ ἀναδεύῃ τὴν νύχτα καὶ νὰ φαίνεται τὴν ἡμέρα ἀσπροπρόσωπη ὅπως εἶμαι καὶ ἐγώ. Ἐβγε τῆς Αἰγῆς, πλὴν ἄλλος τις μᾶς εἶπε νὰ εἰπῶμεν τῷ ἰδιοκτήτῃ αὐτῆς νὰ παύσῃ τοῦ νὰ κινή τὸν ἀνάγυρον· ὁ μᾶς ἀκούσῃ; πιστεύομεν.

— Διεδόθη ὅτι εἰς ἀπὸ τοὺς ἐκλεκτοὺς ἵππους τῆς Ἀμαλίας δὲν ἐξέλεξεν ἀγαθὴ τις μερὶς τῶν ἀρειμανίων, ἐφόφθη· νῦν δὲ μανθάνομεν ὅτι μετεμψυχωθείς εὐρίσκεται ὡς ἀρχαιοῦτης σπανία εἰς Μόναχον· τί τρέχει; ἄς ἐξετάσωσιν οἱ ἀρειμάνιοι τὸν πρῶτον ὑπουργόν κ. Σολομένκιον ἵνα κατὰ τὸν ποιητὴν κ. Π. Σούτζον εἰπῶμεν.

— Δέκα πληρεξούσιοι, ἡγουμένου τοῦ κ. Καλαμῆδα, ἐλθόντες παρὰ τῷ Κ. Χρηστίδῃ πληρεξούσιῳ τῆς Ἀραπιάς, ἀπήτησαν ἵνα δημοσιεύσῃ τὴν ἐπιστολήν του πρὸς τὸν στρατάρχην τῶν τριόδων κ. Δ. Καλλέργην περὶ καταλύσεως τοῦ συντάγματος. Τί ζητεῖται ἀπεκρίθη ὁ εὐσυνείδητος ἄνθρωπος, τὴν ἐνοχὸν ἐπιστολήν μου! τὸ ἐγκλημα εἶμαι ἐγώ, ὁ βίος μου καὶ ἡ ἱστορία μου! ἔγε ὑγείαν τῷ ἀπεκρίθησαν πάντες. Μὲ ἀφήνετε! ἀπὸ τὸ Θεὸ νὰ τὸ εὐρετε. Ἡμεῖς ἀπὸ τὸ Θεὸ καὶ ἐσὺ ἀπὸ τὸ διάβολο, εἶπαν ὅλοι μιᾷ τῇ φωνῇ.

— Ἡ Κλειῶ, ἐφημερὶς τῆς κερδοσκοπίας, λέγει ὅτι ὁ στρατός μας ἐθοροδοκῆθη. Ἀπὸ ποίους! ἐννοεῖται οἰκοθεῖν, ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν. Διατί; διὰ νὰ ἐνισχύσῃ τὴν ἐκλογὴν τοῦ Γεωργίου. Καὶ ἐν τούτοις, καὶ τὸ ἀναίσχυτον τοῦτο ὄργανον, καὶ πολλὰ τῶν ἐν τῇ πρωτεύουσῃ συνηγοροῦν ὑπὲρ τοῦ λαοφιλοῦς Γεωργίου, ἀποκαλοῦντες ἀπ' ἐνὸς μὲν τὴν ἐπανάστασιν, ἣτις ἀνηγόρευσε τὸν Γεώργιον ἡγεμόνα, αἰσχρὰν, ἀπ' ἑτέρου τὸν στρατόν, ὅστις ὑπεστήριξε τὴν ἐκλογὴν ταύτην δωρολήπτῃν. Παῖοι; Αὐτοὶ οἴτινες προσποιῶνται ὅτι λατρεύουν μετὰ πεποιθήσεως τὸν Γεώργιον, καὶ φοβοῦνται ἵνα μὴ στασιάζωσιν εἰς ἐπανάσταται. Ποία ἀσύγγνωστος διαγωγή! ἐνῶ ἐξυβρίζουσιν εἰς τὸ πρόσωπον τῆς ἐπανάστασεως καὶ τοῦ στρατοῦ τὸν λαοφιλεῖ ἡγεμόνα, ὁ κ. Σπίνεκ ὑπνώττει νύδημον ὕπνον.

Δὲν ἐλαλήσαμεν μέχρι τοῦδε καὶ οὔτε ἔχομεν βρεξιν νὰ δυσανεστήσωμεν τὸν ἐντιμὸν τοῦτον σύμβουλον τοῦ στέμματος· ἀλλ' οὐχ ἤττον, ἀναγκαζόμεθα ἤδη νὰ τῷ εἰπῶμεν ἵνα σκεφθῇ ὀριμότερον καὶ ἐξετάσῃ λογικῶς τὰ διακωδωνιζόμενα πρὶν ἢ ἀναγκασθῇ ὁ τύπος, ὁ στρατός καὶ ἡ ἐπανάστασις νὰ λάβωσιν αὐτοῦ ἀδιαφοροῦντος μέτρα σωστικὰ καὶ ἐλεύθερα διὰ τε τὴν βασιλείαν καὶ

ἑαυτοῦς. Συγγνώμην διὰ τὴν παρατήρησιν ταύτην ἥτις ἀπορρέει ἐκ τῶν σπλάγνων βαθυτάτης συνειδήσεως, τοσοῦτον μᾶλλον, καθ' ὅσον καὶ ὁ στρατὸς καὶ ἡ ἐπανάστασις δὲν ἔχουν σκοπὸν ν' ἀφεθῶσιν ἐν πάσῃ περιπτώσει εἰς τὸ σκληρὸν τῆς τύχης αὐτῶν πεπωμένον.

— Εἰς πληρεξούσιος, ὁ σοφὸς Μιχαῆλος Γ. Σχινᾶς, ὅστις εἶπεν ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς Βουλῆς ἄλλοτε, πρέπει, πρέπει νὰ κοιμηθῶσιν οἱ νόμοι, δι' ἡσυχρίστη προχθές, ὅτι ἡ Ἐπτάνησος δὲν θεωρεῖται ἐνωμένη, διότι δὲν ἐθεσπίσθη εἰσέτι τὸ σύνταγμα. « ἀπὸ τὴν Πόλι ἔρχομαι καὶ στὴ κορφή κανέλα. »

Τί λέγει ὁ μῦθος; ἄλλα εἰν' τὰ γράμματα, καὶ ἄλλο εἰν' ὁ νοῦς· λέγε θάρβαρε· ὡς οὐδὲν ἢ μάθησις ἂν μὴ τοῦς παρῆ· εὖ λέγεις σοφώτατε ἄνερ! Τί νὰ εἶπη τις; λέγουν εἰς ἓνα κόσμος, κάλλιο ἓνα κουβέρι κλωσταῖς παρὰ τέτοιους φιλοσόφους νὰ γεννῶσιν αἱ μητέρες. Καὶ ἐν τούτοις ὁ Κ. Σχινᾶς ἀξιοῖ τὴν διεύθυνσιν τῆς πολιτείας. Μὰ τί διάβολο! τί κατὰρα! αἰωμῶς θὰ νηπιάζωσιν αὐτοὶ οἱ σκουροφιλόσοφοι; Γίνεται ὁ σχοινᾶς νὰ δι' ἡσυχρίζεται καὶ νὰ ἐπιμένῃ, ὅτι ἡ ἐνωσις δὲν ἐγένετο εἰσέτι; ἐν γνώσει λαλεῖ οὕτω πως ἢ ἐν ἀγνοίᾳ; ἂν ἐν γνώσει, οὐαὶ εἰς τὴν φιλοσοφίαν! ἂν ἐν ἀγνοίᾳ, οὐαὶ εἰς τὸν ἄνθρωπον!

Εἶδοποίησις.

Ἐπειδὴ ἡ κατὰ φύλλον συνδρομὴ τῶν Ἀστέρων ἐθεωρήθη ὀχληρὰ, παρακαλοῦμεν τοὺς κ. κ. συνδρομητὰς μας ἵνα πληρῶσωσι ταύτην ὀψέποτε λάβωσιν ἔγγραφον παρὰ τοῦ συντάκτου ἀπόδειξιν.

Ἡ διεύθυνσις.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

Οἱ ἄγγελοι τῆς εἰρήνης. — Ἐλεγεῖον εἰς τὸν πατριάρχην Γρηγόριον σελ. 72. — Μονοψία τοῦ Βάλθη 78. — Ὁ ἅγιος Ἰωάννης εἰς τὸν ἐκκρημνὸν καὶ τὸ σπήλαιον τοῦ Θεολόγου 81. — Ἡ ἀπολογία μας περὶ Βάλθη 85. — Τὸ πουλί τοῦ Πινδάρου 86. — Ἡ Ἡ Ζακυνθία εἰς τὸ περιγιάλι 87. — Διάλογος περὶ Γούδα 89. — Ποικίλα 93. — Εἶδοποίησις κλπ.

(ΤΙΜΑΤΑΙ ΔΡΑΧΜΗΣ).

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Ν. ΑΓΓΕΛΙΔΟΥ.